

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by ton@samgler.org
Converted to PDF Format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พันธุ์ดู

ป.อินทรปาลิต

ผลสะท้อนของสงคราม

ทำให้ศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงามของชาวโลกเสื่อมทรามลงอย่างน่าอนาถ

มนุษย์บูชาเงินเป็นพระเจ้า มนุษย์ดิ้นรนทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เงินมา ซึ่งเมื่อครั้งก่อน การได้เงินมาอย่างไรก็เกียรติไม่มีใครปรารถนา ครั้งบัดนี้ ปัจจุบันนี้ ขอให้ได้เงินมาเป็นใช้ได้ เพราะสังคมไม่ได้คำนึงถึงเกียรติ สังคมอ้าแขนรับแต่คนมีเงิน เมื่อมีเงินก็มีคนเคารพนับหน้าถือตา อดีตของคนคนนั้น จะเป็นอ้ายก๊วยสาระเลว นักต้มหรือโจรก็ไม่มีใครรังเกียจเขา

สถิติของคดีอาญาเพิ่มขึ้น พลเมืองดีกลายเป็นพลเมืองเสียและพลเมืองที่เสียอยู่แล้วก็เลวลงไปอีก ศีลธรรมและวัฒนธรรมเสื่อมทรามลงไปทุกวัน ปล้น ใจ ใจ ดูดคร่ำหอนาจาร, เบ่ง, คืออำนาจเป็นธรรมชาติ, ประทุษร้ายต่อร่างกาย เป็นข่าวประจำวันในหน้าหนังสือพิมพ์ สวัสดิภาพของประชาชนคนเดินถนนแทบจะไม่มีเสียเลย ตามโรงพยาบาลที่หย่อนใจทั้งหลาย เต็มไปด้วยพวกก๊วย พวกอาชญากรที่มีเงิน

รัฐบาลมิได้นั่งนอนใจในเรื่องนี้ ได้พยายามทุกประการที่จะฟื้นฟูศีลธรรมและวัฒนธรรมให้ดำรงอยู่ ยกฐานะสภาวัฒนธรรมขึ้นเป็นกระทรวง เมื่องานสำคัญเกี่ยวกับจิตใจประชาชนทางด้านนี้ นอกจากนี้ยังมีองค์การฟื้นฟูศีลธรรมและวัฒนธรรมของชาติไทยอีกแผนกหนึ่งมีอักษรย่อว่า “อ.พ.ศ.ว.ช.ท.” ซึ่งเป็นตัวอักษรย่อที่ค่อนข้างยาวสักหน่อย

ทางการได้เชิญข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ พ่อค้าคนบดีทั้งหลายที่เป็นบุคคลสำคัญเข้ารับตำแหน่งเป็นกรรมการขององค์การนี้ กรรมการทั้งหมดมี ๕๐ ท่าน และเป็นคนไทยที่พูดภาษาไทยได้ชัดเจนล้วน ๆ นโยบายขององค์การนี้มีหน้าที่อบรมจิตใจ ประชาชนพลเมืองให้มีศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงาม นอกจากนี้ ยังมีหน้าที่ค้นคว้าหาเหตุผลแห่งความเสื่อมทรามในด้านศีลธรรมและวัฒนธรรมด้วย องค์การนี้เป็นองค์การอิสระ ไม่ได้ขึ้นกับกระทรวงวัฒนธรรม

เจ้าคุณปัจจุบัน ๙ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๙ คุณหญิงวาด, พล พัทธราภรณ์ นิกร การุณวงศ์ กิมหงวน ไทยแท้และดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ ต่างมีโชคดีได้รับเชิญเป็นกรรมการของ “อ.พ.ศ.ว.ช.ท.” ทั้งนี้ก็เพราะทางการเห็นว่า คณะพรรค ๔ สหายที่กล่าวนามมานี้ จะสามารถทำคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติเป็นอย่างดี

การประชุมครั้งแรกขององค์การนี้ เริ่มต้นในวันที่ ๑๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๙๕ ที่หอประชุมของ “อ.พ.ศ.ว.ช.ท.” อันเป็นหอประชุมที่สร้างใหม่ ใหญ่โตหรูหราที่สุด

ที่ประชุมมีการลงคะแนนเสียงเลือกประธานขององค์การและตำแหน่งอื่น ๆ ปรากฏว่า พล.โท พระยาปัจฉิมกิจพินาศได้รับตำแหน่งเป็นประธาน พระยามหาศาลสมบัติเป็นรองประธาน นายพล พัชรภรณ์เป็นเลขานุการ ดร. ดิเรก ฌรงฤทธิ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญการแพทย์และจิตตวิทยา ม.จ. ปรียากร เป็นผู้เชี่ยวชาญทางระเบียบประเพณี จมื่นนริศนเรศร์เป็นอนุศาสนาจารย์ และผู้เชี่ยวชาญแผนกวัฒนธรรม นอกนั้นคงรับตำแหน่งเป็นกรรมการของ “อ.พ.ศ.ว.ช.ท.”

ท่านประธาน ฯ คือเจ้าคุณปัจฉิมกิจ ฯ สั่งเลขานุการของท่านคือ พล.พัชรภรณ์ ให้ออกจดหมายเชิญกรรมการทั้งหมดไปประชุมเป็นครั้งที่สอง ในวันที่ ๒๐ เมษายน ที่หอประชุมขององค์การ เวลา ๑๕.๐๐ น. ตรง จดหมายเชิญกรรมการได้ถูกส่งไปยังกรรมการทุก ๆ ท่านตามคำสั่งของเจ้าคุณปัจฉิมกิจ ฯ

ดังนั้น ในตอนปลายของวันประชุม บรรดาท่านกรรมการผู้มีเกียรติก็ทยอย ๆ กันมาประชุมพร้อมหน้า โดยไม่มีใครขาดหายไปเลยแม้แต่คนเดียว ทุกคนต่างเต็มใจที่จะรับใช้ประเทศชาติ ฟืนฟู่แก้ไขในด้านศีลธรรมและวัฒนธรรมของชาติไทยให้ดีขึ้น

ก่อนเวลา ๑๕.๐๐ น. เล็กน้อย ภายในหอประชุมอันใหญ่โตระโหฐาน พวกกรรมการกำลังสนทนาปราศรัยกัน ตละคนล้วนแต่ท่านผู้ดีมีเงินทั้งนั้น ขำราชาการหย่า... พ่อค้าหย่า... คหบดีหย่า... แต่งกายเป็นระเบียบเรียบร้อย กรรมการผู้ชายแต่งสากล กรรมการผู้หญิงแต่งตามแบบสุภาพสตรี

พอได้เวลาประชุม เจ้าคุณปัจฉิมกิจ ฯ ก็เดินไปนั่งประจำที่ประธาน ฯ แล้วหยิบค้อนไม้ทุบโต๊ะเหมือนตีกลองเพนคือ เริ่มจากซ้ายไปหาเร็ว

“ป๊อก... ป๊อก... ป๊อก ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ”

กรรมการทุกท่านต่างลุกขึ้นยืนทำความเคารพท่านประธานแล้วนั่งลงอย่างสงบเสงี่ยม บรรยายภาคในห้องประชุมสดชื่น คณะกรรมการนั่งเรียงรายเป็นระเบียบเรียบร้อย เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ คุณหญิงวาด และ ๔ สหายนั่งอยู่รวมกันตอนแถวหน้าห่างจากโต๊ะประธานองค์การเพียงเล็กน้อย

เจ้าคุณปัจฉิมกิจ ฯ กล่าวขึ้นด้วยเสียงกังวาลและตัดเสียงขึ้นนาสิกเล็กน้อย

“เราจะได้เริ่มเปิดการประชุมครั้งที่สอง ณ บัดนี้”

ทันใดนั้นเอง สุภาพบุรุษร่างใหญ่คนหนึ่งก็พรวดพรวดลุกขึ้นมา พุดกรอกไมโครโฟนเสียงลั่นห้องประชุม

“ข้าพเจ้าอภิปรายไว้เมื่อตอนเช้ายังค้างอยู่

ขอให้รัฐบาลสังวรณในเรื่องชีวิตและความปลอดภัยของประชาชนคนเดินถนนบ้าง

จำนวนรถยนต์ในกรุงเทพฯ ๕ ขณะนี้สองหมื่นเศษแล้ว ควรยุติการจดทะเบียนได้เสียที
และรัฐบาลจะต้องดำเนินการปราบปรามผู้ที่ใช้ถนนเป็นที่ประลองความเร็วให้กวดขัน”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ทำที่ปวดกะบานยกค้อนขึ้นเคาะโต๊ะให้กรรมการผู้นี้สงบปากเสียง
บรรดาคณะกรรมการทั้งหลายต่างหัวเราะคิกคักไปตามกัน

“คุณยี่สุ่นที่รัก” เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ พูดกับชายร่างใหญ่ซึ่งเป็นผู้แทนราษฎรชั้นดาวคนหนึ่ง
“ประธานโทษ ที่นี้ไม่ใช่สภาผู้แทนราษฎรครับ เรา-องค์การฟื้นฟูศีลธรรมและวัฒนธรรมของชาติไทย”

นายยี่สุ่นสดุ้งเล็กน้อย แล้วยิ้มแห้ง ๆ ลุกขึ้นก้มศีรษะคำนับประธานองค์การ

“ประธานโทษได้เท่า ผมเผลาไปครับ แฮะ แฮะ

หมูนี่ผมทำงานให้ชาติมากเกินไปก็เลยกะป้ากะเป๋อไม่ทันนึกว่าที่นี้คือ “อ.พ.ศ.ว.ช.ท.”

แล้วเขาก็นั่งลงตามเดิมท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคักของใครต่อใคร

ท่านประธานเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ก้มลงมองดูเอกสารในแฟ้ม

แล้วพูดไมโครโฟนเสียงขาดฉานสมกับที่เป็นประธานเสียแต่หัวล้านเท่านั้น

“ท่านกรรมการผู้มีเกียรติและไร้เกียรติ

วันนี้ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากรัฐบาลให้ร่วมประชุมปรึกษาหารือกับท่าน

ในการที่จะอบรมแก้ไขจิตใจคนไทยให้มีศีลธรรมและวัฒนธรรมดีขึ้น”

แล้วท่านก็พยักหน้ากับนิกรซึ่งยกมือขวาขึ้น “ท่านยกมือทำไม ข้าพเจ้ายังพูดไม่ทันจบ”

นิกรพูดขึ้นดัง ๆ

“ห่อฝรั่งดองของผมหายครับ ไม่ทราบว่ามีใครเอาไป”

ท่านประธานขมวดคิ้วหน้าหน้า

“ท่านผู้มีเกียรติ ทุกคนในที่นี้ล้วนแต่มีเกียรติทั้งนั้น

ใครที่ชะโมยห่อฝรั่งดองของคุณนิกรเอาไปโปรดคืนให้เขาเดี๋ยวนี้”

คุณหญิงวาดบ่นพึมพำทำปากหมุบหมิบ ส่งห่อฝรั่งดองให้นายจอมทะเล้นทันที
แล้วพูดกับประธานองค์การอย่างนอบน้อม

“ดิฉันไม่ได้ชะโมยหรือกเจ้าคะ

แต่ดิฉันเห็นว่าที่นี้เป็นห้องประชุมไม่ใช่ห้องรับประทานอาหารก็เลยยึดมาเก็บไว้”

นิกรเถียงคุณหญิงวาดเสียงลั่น

“ผมไม่ได้กินนี่ครับ ผมวางไว้ดูเล่นให้ชื่นใจต่างหาก แต่ความจริงถึงผมจะกินก็ได้

เพราะไม่มีกฎข้อบังคับห้ามไม่ให้กินอะไรในห้องประชุม

ผมมาเป็นกรรมการขององค์การนี้ก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรตอบแทน ค่าพาหนะก็ได้ เงินเดือนก็ได้

สิทธิพิเศษใด ๆ ไม่ได้ทั้งนั้น มีแต่ต้องควักกระเป๋าตนเอง”

คุณหญิงวาดชักฉิว

“แหม - อ้ายเปอร์ตนี่ ฉันทไปว่าอะไรแกเล่าพูดจืด ๆ เป็นต้อยหอย
ประเดี๋ยวแม็กก็เดือดขึ้นมาบ้างเท่านั้นเอง”

ดร. ดิเรกตะโกนห้ามเสียงลั่น

“เฮ้ คีปไควท์”

เจ้าคุณประธานเม้มปากแน่น จู๋ยกปากจิกจิกแสดงความอึดหนาระอาใจ
แล้วท่านก็ยกมือชี้หน้าลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“ท่านควรจะสังวรณไว้บ้างว่า ที่นี่เป็นหอประชุมอันมีเกียรติ ไม่ใช่ก๊วนกัญชา
และท่านก็เป็นกรรมการคนหนึ่ง”

กิมหงวนลืมตาโพล่ง แหกปากพูดเสียงเอ็ดตะโรลั่นห้อง

“บู๊โธ่ ผมยังไม่ได้พูดอะไรสักคำ ด่าได้ด่าเอา นั่งอยู่เฉย ๆ แทะ ๆ
คุณอาถืออัวว่าเป็นประธานจะมาด่ากันเล่นง่าย ๆ ไม่ได้นะครั้นจะบอกให้”

คราวนี้เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ โกรธจนตัวลั่น

“กูไปว่าอะไรมึงวะ อ้ายหงวน กูว่าอ้ายกร อย่ามาหาเรื่องนะโว้ย”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“อยากทะเลาะกันกินฝรั่งดองเลย เฮ้ย - เอาไหมหมอม เจ้านี้อร่อยดีนะ เจ็กรถเข็นที่มีระฆังกระเดื่อง ๆ
เข็นรถเข้าไปขายในบ้านเราตอนบ่ายโมงยังงี้ล่ะ”

ดร. ดิเรกสันศีร์ษะ

“โน - เป็นสกปรก”

เจ้าคุณประธานพยายามสกดอกสกดใจอยู่นาน

ก็ระงับโทษะอันพลุ่งพล่านไม่ไหวจึงลุกขึ้นจากโต๊ะประธานเดินเข้ามาหาสุภาพบุรุษผู้สูงอายุคนหนึ่งซึ่งนั่งยิ้ม
มน้อยยิ้มใหญ่อยู่แถวหน้า ท่านผู้นี้คือเศรษฐีใหญ่.....

พระยามหาศาลสมบัติซึ่งตามข่าวว่ามีเงินพอพืดพอเหวี่ยงกับอาเสี้ยกิมหงวนของเรา

“เจ้าคุณครับ วันนี้ผมหัวเสียเสียแล้ว” เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กล่าวกับรองประธาน
“ได้เท่าขึ้นทำหน้าที่แทนผมทีเถอะ”

เจ้าคุณมหาศาล ๆ หัวเราะเบา ๆ

“อดทนหน่อยซีครับเจ้าคุณ คนที่เป็นประธานจะต้องเยือกเย็นที่สุด
ที่เราไม่มีการชกปากกันก็นับว่าเรียบร้อยดีแล้ว”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ สันศีร์ษะ

“ทนไม่ไหวครับ ได้เท่าช่วยปฏิบัติหน้าที่แทนผมก็แล้วกัน”

เจ้าคุณมหาศาล ๆ เสียอ้อนวอนไม่ได้ก็ลุกขึ้นเดินไปทางโต๊ะประธาน ดร.

ดิเรกรีบกะชิบกะซาบบอกเสี้ยหงวน

“นี่ยังไงล่ะเศรษฐีใหญ่ที่เขาถือกันว่ามีเงินมากกว่ายู”

กิมหงวนพยักหน้ารับทราบ

“รู้แล้ว กันเขม่นไม่ชอบหน้าตั้งแต่พบกันวันแรกแล้ว” พุดจบอาเสี้ยก็แก้งพุดขึ้นดัง ๆ

“จะรวยสักเท่าไรเหี้ยวระ ขนแบ้งก็มาเผากันทีละเซ่งยังได้”

รองประธานทำตาปริบ ๆ มองดูกิมหงวน

“ประธานโทษ คุณว่าใคร”

อาเสี้ยยกคิ้ว

“ว่าใต้เท้านั่นแหละ หรือยังงักรับ เขาว่ารวยนักเรอะ ให้มันแน่นน้อยเถอะน่า”

พุดจบเสี้ยหงวนก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกเบ้อเริ่มออกมาชูอวด

“ใต้เท้าทำอย่างผมได้ไหม.....”

แล้วเสี้ยหงวนก็ฉีกธนบัตรใบละร้อยบาทออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอย่างหน้าตาเฉย

เจ้าคุณมหาศาล ฯ ถูกดูหมิ่นก็ชักฉิว

“คุณกิมหงวน”

อาเสี้ยยกคิ้วแผล็บ

“ไม่ต้องเรียกผมว่าคุณ เรียกอ้ายยังได้”

“เฮ้ะ จะรวนผมหรือนี่”

“ไม่แน” อาเสี้ยพุดเสี้ยงหนัก ๆ

เจ้าคุณมหาศาล ฯ หัวเราะ

“นี่ก็คือความเสื่อมทรมของศีลธรรมและวัฒนธรรม คนไทยเรามากจะอีกฉาดาร้อนกัน

เห็นใครดีไม่ได้ คอยปิดแข่งปิดขากัน คอยสมน้ำหน้าซ้ำเติมกัน แล้วชาติของเราจะเจริญได้อย่างไร”

คุณหญิงวาดหันมาทำตาเขี้ยวกับกิมหงวน

“นั่งเฉย ๆ แกจะบ้าเรอะ ทำตัวให้สมเกียรติหน่อยซี”

กิมหงวนแทนที่จะเชื่อฟังกลับพุดกรอกไมโครโฟนเสียงลั่น

“ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ายินดีที่จะเรียนให้ทราบที่ท่านรองประธานของเราได้มีเมียเด็ก ๆ

เข้าบ้านซ้อนไว้ถึง ๕ คนด้วยกัน”

เจ้าคุณมหาศาล ฯ เย็นวาบไปหมดทั้งตัว พวกรรกรรมการหัวเราะครืน

เว้นแต่สุภาพสตรีผู้สูงอายุคนหนึ่งที่ไม่ยอมหัวเราะ คุณหญิงมหาศาล ฯ นั่นเอง

คุณหญิงพรวดพราดลุกขึ้นพาร่างอันอ้วนจ้ำม่ำของท่านเดินมาหาเสี้ยหงวน แล้วกล่าวถาม

“คุณกิมหงวนคะ เป็นความจริงหรือคะ ที่คุณพุด”

“จริงครับ ให้ผมตายโหงตายห้าซีเข้า บ้านเมียน้อยผมคนหนึ่งอยู่ติดกับเมียคนที่ ๔

ของเจ้าคุณครับ”

คุณหญิงพวงหันไปทำตาเขียวกับท่านรองประธานแล้วยกมือชี้หน้า

“อี สำคัญนัก กลับไปบ้านเป็นฉิบหายแน่ หน้อย

อ้ายเรานึกว่าแก่เฒ่าแล้วคงจะไม่ไวไฟเหมือนเมื่อครั้งหนุ่ม ๆ ที่ไหนได้ มีสนามบินลับตั้ง ๕ แห่ง คอยดูนะ ถ้าดิฉันมีนักบินลับบ้างอย่าว่านจะบอกให้ ดิฉันเพิ่งอายุ ๔๕ เท่านั้น

เซฟก็ยังคงอวดคงไม่เลวจนเกินไปนักหรือ” พุดจบท่านก็เดินลงชั้นล่าง ๆ กลับไปนั่งที่ของท่าน

ท่านรองประธานเหงื่อแตก ยกค้อนขึ้นทุบโต๊ะ

“ง่า - ท่านทั้งหลาย บัดนี้ถึงเวลาอันสมควรที่เราจะยุติการประชุมกันเสียที”

“ฮ่า” กรรมการแทบทุกคนร้องขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน

เจ้าคุณมหาศาล ฯ เสียขวัญเสียกำลังใจแล้วที่กิมหงวนเปิดเผยหลังฉากของท่าน

ท่านไม่สามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ประธานองค์การได้ต่อไปจึงลุกขึ้นเดินเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจุบัน ฯ

“ได้เท่าครับ ผมกำลังจะเป็นลม ผมเป็นประธานไม่ได้แน่

เจ้าคุณทำหน้าที่ของเจ้าคุณต่อไปก็แล้วกัน”

เจ้าคุณปัจจุบัน ฯ หัวเราะหึ ๆ

“อะไร เจ้าคุณ ปอดไปได้ กลัวคุณหญิงเอามากเขียวหรือครับ”

“ปู่โธ ก็เจ้าคุณได้ยินไหมล่ะ แกประกาศออกปาว ๆ ว่าแกจะหานักบินลับประจำสนามบินของแก
เชิญเถอะครับ เชิญขึ้นแป้นของเจ้าคุณเถอะ”

เจ้าคุณปัจจุบัน ฯ ทำคายน

“แหม - เรียกบัลลังก์เถอะครับอย่าเรียกแป้นเลย”

แล้วเจ้าคุณปัจจุบัน ฯ ประธานองค์การ “อ.พ.ศ.ว.ท.” ก็ลุกขึ้นเดินไปนั่งที่โต๊ะประธาน
บรรดากกรรมการทั้งหลายต่างพุดคุยกันเสียงจ้อกแจ้กจอบแจจ เจ้าคุณปัจจุบัน ฯ
หยิบค้อนไม้อันเบ้อเริ่มขึ้นมาเคาะ

“ท่านทั้งหลาย เราจะได้เปิดการประชุมต่อไป วันนี้ข้าพเจ้าจะขอปรึกษาหารือกับท่าน.....”

แล้วเจ้าคุณก็หยุดพุดทำตาเขียวกับนิกรซึ่งระเบิดเสียงหัวเราะลั่นห้องประชุม “เฮ้ย - หัวเราะอะไรวะ”

นิกรพุดพลางหัวเราะพลาง

“อ้ายเสียมันว่า คุณพ่อหน้าเหมือนตืออ๊วยก่ายครับ”

คณะกรรมการฮาครืน โดยเฉพาะคุณหญิงวาดลงลูกคอเอ็กว่าเสียจนน้ำมากไหล
ยกมือกุมท้องเพราะเสียดท้องเนื่องจากหัวเราะ

เจ้าคุณปัจจุบัน ฯ พยายามนับหนึ่งถึงร้อยเพื่อดับโมโห สักครู่หนึ่งท่านก็พุดไมโครโฟนต่อไป

“ท่านทั้งหลาย”

“จ่า” นิกรขานรับเสียงอ่อนเสียงหวาน

คราวนี้ท่านประธานโมโหจนหัวเราะ ยกมือชี้หน้าลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“ประเดี๋ยวลีกประชุมแล้วเจอกันตัวต่อตัวหลังหอบประชุม” แล้วท่านก็มิให้คณะกรรมการ
“ประธานโทษ ข้าพเจ้าเสียมรรยาทไปหน่อย บัดนี้เราจะได้พูดกันเป็นงานเป็นการต่อไป
ในอันที่จะช่วยกันฟื้นฟูศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติไทยให้ดำรงคงไว้ให้สมกับที่เราเป็นประเทศ
เอกราช เป็นประชาชาติที่ทั่วโลกยอมรับนับถือว่า คนไทยเรานั้นสุภาพเรียบร้อย
ยึดมั่นในวัฒนธรรมประจำชาติ ท่านทั้งหลาย ข้อแรก
ข้าพเจ้าจะขอให้ท่านร่วมมือกันปรับปรุงในด้านจิตใจของพลเมืองก่อนอื่น ท่านผู้มีเกียรติยอมทราบดีแล้วว่า
ผลสะท้อนของสงครามทำให้ประชาชนเป็นส่วนมากทำลายศีลธรรมอันดีงาม
และไม่สนใจต่อวัฒนธรรมประจำชาติ ทุกวันนี้ ตามถนนหนทางย่อมเต็มไปด้วยพวกนักเลงอันธพาล
ซึ่งคนเหล่านี้ ฟังพอใจในความชั่ว มีจิตใจกลัวกลัวขลาดขี้ขลาด ประพฤติทุจริตผิดกฎหมาย ชอบลักขโมย
นับตั้งแต่ลักเล็กขโมยน้อยจนกระทั่งลักใหญ่ขโมยใหญ่ ชอบจี้ ชอบปล้น ทั้ง ๆ
ที่ตนเองไม่ได้เป็นอาชญากรมาแต่ก่อนเลย ที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องมาจากค่าของการครองชีพสูงขึ้นตามลำดับ
ทางรัฐบาลที่รักของเราก็พยายามทุกประการที่จะให้การครองชีพถูกลง ง่าย -
ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องร่วมมือร่วมใจกันแก้ไขในด้านจิตใจของพลเมืองก่อนอื่น
ข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะรับฟังความเห็นของท่านว่าเราควรจะทำอย่างไรบ้าง”

ที่ประชุมเงียบกริบ คุณหญิงวาดกล่าวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ เบา ๆ

“เจ้าคุณคะ หยิบยื่นตาไฟให้ดิฉันที”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ ทำหน้าซอบบกล

“ยื่นตาไฟ.....”

“ค่ะ แหม - ส่งมาให้หน่อยเถอะ ดิฉันจะพูดให้ที่ประชุมทราบ”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก หยิบไมโครโฟนส่งให้เมียรักของท่าน แล้วกระซิบกระซาบบอก

“เขาเรียกว่าไมโครโฟนจะคุณหญิง ไม่ใช่ยื่นตาไฟ ฐู้อี -

ยื่นตาไฟนะมันผักนึ่งต้มใส่เต้าหู้ปลาหมึกและลูกชิ้น”

คุณหญิงวาดยิ้มแห้ง ๆ เอื้อมมือรับไมโครโฟนที่เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ ส่งมาให้

“ดิฉันไม่ทราบนี่คะ นึกว่าเขาเรียกว่ายื่นตาไฟ”

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“เอาซี จะพูดอะไรก็พูด”

คุณหญิงวาดกระแอมเบา ๆ

แล้วพูดไมโครโฟนเสียงลากก้ามยานคางเหมือนกับเด็กนักเรียนอ่านหนังสือ

“ท่านทั้งหลาย

ข้าพเจ้าขอสนับสนุนท่านประธานที่ขอร้องให้ที่ประชุมเพ่งเล็งในด้านจิตใจของประชาชนก่อนอื่น

ข้าพเจ้าเห็นว่า คนไทยเราขณะนี้มักจะดูร้ายจนเกินไป

เขาพอใจการทะเลาะวิวาทชกต่อยตีรันฟันแทงกันด้วยความผิดพ้องหมองใจกันเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ
เป็นต้นว่า มองหน้ากันนิดเดียวก็ฆ่ากันตาย

พูดผิดหูกันหน่อยเดียวก็รวบปืนเข้าใส่กันราวกับว่าเป็นศัตรูคู่อาฆาตกันมาแต่ไหน ๆ

เราไม่พยายามให้อภัยกันเลย เด็กหนุ่ม ๆ ในสมัยปัจจุบันนี้สำคัญผิดคิดว่าการเป็นนักเลงเป็นของโก้เก๋
ชอบส่งเสียงอะอะเอ็ดตะโรด้วยถ้อยคำหยาบคายจนฟังไม่ได้ ปัญหาในเรื่องนี้ถ้าเราปล่อยไว้ไม่รีบแก้ไข
ในไม่ช้าคนไทยออกจากบ้านไปไหนก็ต้องพกปืนพกติดตัวแบบในหนังเคาบอย

ข้าพเจ้าขอมอบเรื่องนี้ให้ต๊อคนเรอริเรอรับไปพิจารณาในฐานะที่หมอดิเรกเป็นผู้เชี่ยวชาญในการแพทย์และจิต
ตตวิทยาชั้นสูง นอกจากนี้ก็เป็นเรื่องท่านจมีนนิศรี ฯ

ที่จะต้องติดต่อไปทางกระทรวงศึกษาธิการขอร้องให้โรงเรียนต่าง ๆ

กวดขันในเรื่องศีลธรรมและจรรยาของนักเรียน”

เสียงตบมือดังขึ้นกราวใหญ่ คุณหญิงวาดชูมือทั้งสองขึ้นประสานกันเหนือศีรษะ
แล้วหมุนตัวไปรอบ ๆ ยิ้มให้คนในคนนี่รุ่นไปหมด

“เฮ้ย” เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ดูเมียของท่านเบา ๆ “ทำอย่างนี้นะมันนักมวยตอนชกชชนะ แล้วกัน
ห้าแต้มอีกแล้ว”

คุณหญิงวาดรีบทรุดตัวนั่งลงตามเดิม เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ฯ มองดู พล พัทธราภรณ์
ซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตาจดชวเลขข้อความที่ประชุมกัน นิ่งอึ้งไปสักครู่ท่านก็กล่าวต่อไป

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย”

“ป๊อด” เสียงประหลาดเสียงหนึ่งดังขึ้นลั่นห้องประชุม

นายยี่สุนพรวดพรวดลุกขึ้นยืนก้มศีรษะคำนับ

“ประธานโทษ ท่านประธาน กระผมขอรับผิดที่ทำให้เสียงไม่สู้ดีให้เกิดขึ้นโดยไม่เจตนา”

นิกรหัวเราะก๊าก

“เสียงไม่สู้ดียังพอฟังได้ กลิ่นไม่สู้ดีนี้แหละครับท่านผู้แทน แยะหน่อย”

ที่ประชุมหัวเราะครืน เจ้าคุณประธาน ฯ คลี่ผ้าเช็ดหน้าออกเช็ดเหงื่อหัวล้านแล้วกล่าวต่อไป

“ท่านทั้งหลาย ในการแก้ไขจิตใจของประชาชนนี้เป็นอันว่า

นายแพทย์ดิเรกถูกเขยของข้าพเจ้ากับคุณจมีนนิศรี ฯ เป็นผู้รับไปจัดทำ”

“แฮม” อาเสี้ยจิบปากจิบคอพูด “กลัวใครเขาจะไม่รู้ว่าดิเรกเป็นลูกเขย ต้องบอกด้วย วั้โธ่”

เจ้าคุณประธาน ฯ ยกมือชี้หน้าเสี้ยหงวนแล้วหัวเราะ กล่าวกับคณะกรรมการต่อไป

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ในเวลาเดียวกับที่เราคิดแก้ไขในปัญหาด้านจิตใจของพลเมือง

เราก็ควรจะคิดส่งเสริมวัฒนธรรมของชาติเราด้วย”

“จริงครับ” ท่านนายพันเอกคนหนึ่งพูดขึ้น “วัฒนธรรมย่อมทำให้ชาติของเรามีเกียรติ ชาติที่ไม่มีวัฒนธรรมจะมีเกียรติไปไม่ได้ ข้าพเจ้าขอให้คณะกรรมการบริหารจัดการในเรื่องนี้โดยด่วน อย่าเพิ่งคิดในเรื่องเครื่องแต่งกายประจำชาติหรือเรื่องอื่นเลย เอาปัญหาหญ้าปากคอกก่อนดีกว่า”

กรรมการอีกท่านหนึ่งเห็นพ้องด้วย

“เท่าที่คุณพระตลุมบอนไพร่เสนอต่อที่ประชุมข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วย ปัญหาในเรื่องวัฒนธรรมที่ควรจะต้องแก้ไขก่อนเรื่องอื่นมีอยู่ ๓ ประการคือ ข้อหนึ่ง การจำหน่ายบัตรเกินราคาหน้าโรงมหรสพต่าง ๆ”

เจ้าคุณประธานรับทราบ

“เรื่องนี้ผมจะติดต่อกับกรมตำรวจและตำรวจทหารเพื่อขอความร่วมมือต่อไป เข้าใจว่าในไม่ช้านี้ จะไม่มีพวกเคาบอยเร่ขายตั๋วตามหน้าโรงมหรสพเป็นอันขาด”

พล พัทธภรณ์ เลขานุการลุกขึ้นเสนอต่อที่ประชุมอย่างเป็นทางการ

“เรื่องบัตรผ่านประตู ต้องแก้ที่ผู้จัดการโรงมหรสพด้วยครับ เท่าที่กระผมทราบมา พนักงานขายตั๋วแม้กระทั่งผู้จัดการโรงบางโรงมีส่วนได้ส่วนเสียในการจำหน่ายบัตรเกินราคาของพวกเขาเด็กเคาบอย นอกจากนี้ยังมีนักเลงในเครื่องแบบคุ้มครองอยู่ตลอดเวลา”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ พยักหน้าช้า ๆ

“อาจจะเป็นไปได้ตามที่คุณว่า แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าตำรวจต้องปราบปรามได้ราบคาบอย่างแน่นอน เพราะไม่มีอะไรภายใต้ดวงอาทิตย์ที่ตำรวจทำไม่ได้ อันเป็นคติพจน์ของท่านผู้พิทักษ์สันติราษฎร์”

คุณพระตลุมบอนไพร่กล่าวต่อไป

“นอกจากการจำหน่ายบัตรเกินราคาตามหน้าโรงมหรสพแล้ว เราจะต้องเพิ่งถึงถึงรถยนต์ประจำทางนับตั้งแต่คนขับรถ, เด็กกระเป๋านายตรวจ คนขับรถยนต์สาธารณะ เด็กกระเป๋านายตรวจเป็นส่วนมากไว้จรรยาบรรณ ไม่เคารพหรือให้เกียรติแก่ผู้โดยสาร ขับรถรวดเร็วเกินขนาดอันเกิดจากความคองและความประมาท จนกระทั่งชาวต่างประเทศที่มาเที่ยวเมืองไทยได้ไปเขียนลงในหนังสือพิมพ์เมืองของเขาว่า ถนนในประเทศไทยทุกสายเป็นที่ประลองความเร็วของรถยนต์ ผู้โดยสารรถประจำทางทุกคนมีหวังตายหรือบาดเจ็บทุพพลภาพ ๗๐ เปอร์เซ็นต์ ข้าพเจ้าเห็นว่าองค์การของเราน่าจะติดต่อกับบริษัทรถประจำทางให้กดดันให้มากในเรื่องนี้ หนึ่งเด็กกระเป๋ารถเมล์แทบทุกคนกำลังทำลายภาษาไทย อันเป็นภาษาของชาติเราอย่างน่าอดสูที่สุด เด็กกระเป๋ารถเมล์พูดภาษาไทยฟังไม่รู้เรื่องแล้ว เขาพูดเร็วปรืด ยกมือชี้หน้าผู้โดยสารเชิญชวนให้ขึ้นรถของเขา”

นิกรหัวเราะหึ ๆ พูดภาษาเด็กกระเป๋ารถเมล์ด้วยเสียงอันดัง รวดเร็วและคล่องแคล่ว

“ไปแมะ – ไปแมะ พานพุทธ เวียนใหญ่ หลาดพลู ไปเลย ๆ ๆ เก่งแซง”

คณะกรรมการหัวเราะลั่น พระตลุมบอน ฯ มองดูนิกรด้วยความพอใจแล้วกล่าวกับท่านประธาน
“คุณนิกรพูดได้เกือบเหมือนที่เดียวครับ เด็กกระเป๋ารถเมล์เขาตัดคำพูดให้สั้น ๆ

เป็นต้นว่าสพานพุทธเรียกพุทธเคย ๆ วงเวียนเรียกเวียน

ตลาดพลูเรียกตลาดพลูเลยฟังไม่รู้ว่าเส้นทางเดินของรถคันนั้นไปทางไหนบ้าง”

เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ หัวเราะหึ ๆ

“ครับ เรื่องนี้ต้องแก้ไข และไม่ยากอะไรถ้าผู้จัดการบริษัทหรือเจ้าของรถเมล์ร่วมมือด้วย เอาละครับ
การประชุมในวันนี้ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นพ้องต้องกัน แก้ไขในด้านจิตใจของประชาชนพลเมืองให้ดีขึ้น
คือให้หายจากความดูร้าย ให้รู้จักศีลธรรมและการเอื้ออารีต่อกันในระหว่างคนไทยด้วยกัน
นอกจากนี้เราจะแก้ไขด้านวัฒนธรรมในเรื่องการจำหน่ายบัตรมหรสพนอกห้องตัว

จรรยา มารยาทของคนขับรถประจำทางตลอดจนเด็กกระเป๋ารถเมล์และนายตรวจ

องค์การของเราจะต้องรีบเร่งมือจัดทำให้เรียบร้อยโดยเร็วที่สุด ข้าพเจ้าขอยุติการประชุมแต่เพียงเท่านี้”

คณะกรรมการตบมือกราว ต่อจากนั้นเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแก๊กดังขึ้นจนฟังไม่ได้ศัพท์ เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ
ลงจากแผ่นดินเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหาย เอื้อมือเขกกะบานนิกรกับเสี่ยหงวนคนละเป๊ก

“นี่แน่ะ ทิ้งไม่รู้จักกาลเทศะ แกควรจะให้เกียรติแก่สถานที่นี้บ้างซิ อะไร ทำเป็นเด็กก๊วยไปได้”

นิกรยกคิ้วให้พ่อตาของเขา แล้วพูดเร็วปรือ

“พานมอญเหลิมกรุงสามแยกสี่ลมบางรักไปเร็ว ๆ”

คุณหญิงวาดหัวเราะคิก มองดูหน้าหลานชายของท่านอย่างขบขัน

“อาคิดว่าแกควรจะหากินเป็นเด็กกระเป๋ารถเมล์ดีกว่า”

นิกรหัวเราะ

“เด็กกระเป๋ารถเมล์ของผมมันพูดกันอย่างนี้แหละครับ ผมสั่งพนักงานไปหลายคนแล้ว

ถ้าพูดภาษาไทยได้ชัดเจนและถูกต้องเมื่อไรผมจะรับเข้าทำงานอีก

รถเมล์บริษัทผมได้รับคำชมเชยจากทางการเป็นพิเศษ คนขับรถทุกคนสุภาพเรียบร้อย

เด็กกระเป๋ารถเมล์และนายตรวจมีมารยาทอันดีงามพอ ๆ กับรถเมล์ขาวของนายเลิศทีเดียว”

คุณหญิงวาดเห็นพ้องด้วย

“จริง อาเคยนั่งรถเมล์ขาวนายเลิศหลายครั้งแล้ว

คนรถนายตรวจและเด็กกระเป๋ารถเมล์แต่งกายเรียบร้อยพูดจาน่าฟัง เด็กกระเป๋ารถเมล์ก็พูดภาษาไทยได้ดี

ไม่ใช่พูดเร็วอีกจนฟังไม่รู้ว่าภาษาอะไร ทางบริษัทเขาคงจะเข้มงวดกวดขันนั่นเอง

ดูเหมือนว่าถ้าพนักงานรถคนใดถูกผู้โดยสารฟ้องทางบริษัทจะสั่งพนักงานทันที”

บรรดากรรมการผู้มีเกียรติต่างลุกขึ้นเดินย้อย ๆ ออกไปจากห้องประชุม

เมื่อกรรมการออกไปพวกกรรมกรก็เข้ามาทำหน้าที่เก็บกวาดและปิดห้องประชุมตามหน้าที่ของเขา

องค์การ “ต.พ.ศ.ว.ท.ช.” ทำงานได้ผลดีมาก ช่วงระยะเวลาไม่กี่เดือน

ประชาชนคนไทยต่างเห็นคุณประโยชน์ขององค์การนี้

ดร. ดิเรก ณรงฤทธิ์

ผู้เชี่ยวชาญในการแพทย์และจิตวิทยาต้องทำงานอย่างหนักในด้านปรับปรุงจิตใจของประชาชนบางส่วนที่
ดูร้ายใจอำมหิต ชอบการชกต่อยตีรันฟันแทง นายแพทย์หนุ่มคิดว่า ไม่มีอะไรดีกว่า คิดยาฉีดขึ้น
ซึ่งยาฉีดของเขาจะทำลายจิตใจอันเหี้ยมเกรียมและความพึงพอใจในการเป็นอาชกรให้เลือนหายไปจากความ
รับรู้ลึก เขาใช้เวลาเกือบเดือนเศษคิดยาฉีดของเขาขึ้น ในที่สุดก็สำเร็จเรียบร้อย ดร.

ดิเรกทดลองฉีดยาให้นักเลงคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกน้องของเสี่ยหงวน นายเดชเป็นนักเลงใหญ่แถวนางเลิ้ง
มีอิทธิพลมาก ดูร้ายที่สุด ใครมองหน้านิดเดียวฟันคอขาดกระเด็นเลย ใครพูดผิดหูผิดตาตายคาที่
เคยได้ยิงคนตามถนนกลางวันแสบ ๆ

จนกระทั่งผู้เคราะห์ร้ายวิ่งหนีเข้าไปในโรงพักนายเดชยังตามเข้าไปยิงจนได้ ขณะที่เขาโกรธจัด ๆ

ไม่รู้ว่าจะไปทำอะไรใคร นายเดชมักจะเอาตัวตีกะบานตนเองจนเลือดโชก ใคร ๆ

เรียกเขาว่าเดชกระดุกเหล็ก วันหนึ่งไม่ได้ตีรันฟันแทงกับใครเป็นกลุ่มคลั่งแทบจะเป็นบ้า

เมื่อนายแพทย์หนุ่มคิดยาเข้าเส้นให้นายเดชเพียง ๕ ซี.ซี. จิตใจของนายเดชก็เปลี่ยนแปลงไป
หลังจากฉีดยาเพียงชั่วโมงเดียว กิริยามารยาทที่โหดฮากสามหาว กลายเป็นสุภาพอ่อนหวานฟังเพราะหู
นัยน์ตาที่แข็งกร้าวเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนเป็นคนอารมณ์เย็นอย่างประหลาด

เสี่ยหงวนแกล้งใช้ให้คนใช้ในบ้านพัชรารมณห์ทำตึกกับนายเดช

แต่นายเดชกลับยกมือไหว้และบอกให้ทราบว่าเขาไม่ปรารถนาที่จะสู้ใครอีกแล้ว

เจ้าแห้วพยายามยั่วโทษะด้วยประการต่าง ๆ เขกกะบานบ้าง, ตะเพรีบ้าง, จี้เอวบ้าง

นายเดชก็ไม่ได้แสดงท่าทีโกรธแค้นเจ้าแห้วเลย

“สำเร็จ ฮะ ฮะ มันเป็นสำเร็จ” ดร. ดิเรกร้องตะโกนในบ้านด้วยความดีใจ

“ต่อไปนี่เมืองไทยจะเต็มไปด้วยสุภาพบุรุษที่น่ารัก เมืองไทยจะไม่มีก๊วยหรือพวกเคาบอยอีกเลย

โไอจะเสนอรัฐบาลให้ออกพระราชบัญญัติบังคับให้คนไทยทุกคนฉีดยาของกัน อีก ๕

ปีข้างหน้าเมืองไทยจะเป็นสวิสเซอร์แลนด์ตะวันออก ไม่มีนักเลง, ไม่มีขะโมย, ไม่มีโจร

นอนเปิดประตูบ้านได้ ไปไหนก็ปลอดภัยไม่ต้องกลัวใครดักจี้”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ เลื่อมใสในความสามารถของ ดร. ดิเรกมาก

“อือ – ไม่เลวไฉย แก่งแก่งเหลือเกินดิเรก คนอย่างนายเดชอย่าว่าแต่ถึงกับตะแกลเลย

เพียงแต่มองหน้านิดเดียวแกก็ยิงคว่าไปแล้ว”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ผมจะพยายามทุกประการที่จะให้คนไทยทั้งชาติมีจิตใจที่เปี่ยมล้นด้วยศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดี
งาม ในไม่ช้านี้คนดู ๆ พวกนักเลงอันธพาล และอาชญากรจะหมดไปทุกที่

“นั่นนะซีครับ ผมว่าก็โอเวอร์ไปหน่อย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวเสริมขึ้น

“สรรพคุณอื่น ๆ นะช่างมันเถอะ ขอให้แก่นในด้านจิตใจเท่านั้นแหละ

ถ้าหากว่าปัญหาจิตใจแก้ไขไม่ได้ ในอนาคตอันใกล้นี้กรุงเทพฯ ฯ ก็คงจะเปรียบเหมือนเท็กซัสสมัยก่อน
ฆ่ากันเป็นผักปลาไปเลย พวกเยสซีเยม, แฟรงค์เยม, บิลลีเดอะคิดคงเกลื่อนกลาดถนน คนดี ๆ
ไม่กล้าโผล่ออกจากบ้านแน่นอน”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงชั่วขณะ

เมื่อนवलลออเมียร์รักของเสี่ยหงวนเดินเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ๔ สหายและท่านผู้ใหญ่ทั้ง ๓
กับเจ้าแห้วต่างมองดูนवलลอออย่างแปลกใจที่ใบหน้าของหล่อนถมึงถึงผิดปกติ
หล่อนปราดเข้ามาหาเสี่ยหงวน ยกมือขึ้นท้าวสะเอวแล้วตะคอกอาเสี่ย

“ทำไมถึงเปิดวิทยุทิ้งเอาไว้”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“แฮะ แฮะ ลืมไปจะ แหม – เท่านั้นแหละทำตาโตเป็นไข่แมวเขียว”

นवलลออตวาดแว๊ด

“อย่ามาตลก ไม่ขัน”

“ไม่ขันก็ช่วยเอามือจี๋เอวเข้าหน่อยซี”

“ประเดี๋ยงเถอะ” แม่เสื่อคำราม “รู้ไหมว่าวิทยุเสียไปแล้ว

อะไรก็ไม่รู้ใหม่หมดเลย همینคลั่งไปทั่วห้อง เมื่อไม่ฟังก็ปิดเสียซี”

กิมหงวนจู้ยปาก

“บ่นไม่เข้าเรื่องเลยให้ดินตาย” เขาพูดเสียงอ่อย “เสียไปแล้วก็ซื้อเอาใหม่ เครื่องละสามสี่พันเท่านั้น
ไม่ใช่ว่าเครื่องละตั้งล้านสองล้านจะได้โมโห”

เจ้าคุณปัจฉินิก ฯ ทำปากจู้ ยกเท้าเตะน่าแข่งกิมหงวนดั่งโป๊ก

“นี่แน่ะ เครื่องละล้านสองล้าน”

อาเสี่ยสูดปากลั่นพลางหัวเราะกับเมียของเขา

“อย่าโกรธเลยน่านวล ขอโทษที”

นवलลออค้อนควับ

“บ้า”

กิมหงวนชักจิว

“ว่าบ้าประเดี๋ยงชัดด้วยหลังมือลื้มแบเลย”

นवलลออยกฝ่ามือขวาฟาดลงบนแก้มซ้ายกิมหงวนดังฉาด

“นี่แน่ะ หลังมือลื้มแบ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับเจ้าคุณปัจฉิม ฯ หัวเราะชอบอกชอบใจไปตามกัน

“ดี สมน้ำหน้า” เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดพลาฟหัวเราะพลาฟ “ตบให้อาตมอีกทีเถอะวะ ยายนวล ตะกั้นมันเบาไป”

กิมหงวนชักฉิว มองดูเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ อย่างเคื่อง ๆ

“อย่าน่า ยูให้ผิวเมียเขาตีกันมืออย่างหรือครับ”

นวลลลอฮี่ยมให้ท่านผู้ใหญ่

“ดูเถอะคะ วิทยุ ๘ หลอดเพ็งซื้อมาได้ ไม่ถึงอาทิตย์ฟังไปแล้ว จะไม่ให้หนูเดือดหรือคะ ถือว่ามีเงินอีกหนอยก็ต้องถือกะลาขอทานเขากินหรืออก เมื่อวานนี้ก็หนหนึ่งแล้วไปถูระด้วยกันกับหนู เกิดโมโหบ้าอะไรขึ้นมาไม่ทราบ แกล้งขับรถชนต้นกำมปูหน้าบ้านต้องให้ฮูมาเอาไปซ่อมอย่างน้อยก็พันบาท จะไม่ให้หนูโมโหหรือคะ”

นิกรพุดกับนวลลลอฮี่ยมเป็นงานเป็นการ

“ค่อย ๆ พุดกันเถอะครับ คุณเป็นแม่ผิตถูกอย่างไรก็ตักเตือนเอา ไม่อ่อนดัดงายหรือครับ”

กิมหงวนทำค่อย่น หันมาทางนิกร

“นี่เข้าเป็นลูกแม่่นวลหรือนี่”

นิกรพยักหน้า

“ฮื่อ เมียดีก็เหมือนแม่ ไร่ – ฮ้ายเซ่อ แกจะไปหาใครอีกที่จะน่ารักเหมือนคุณนวล หรือแกไม่ชอบใจจะเปลี่ยนกับประไพของกันยังได้นา”

“เฮ้ย” คุณหญิงวาดตวาดลั่น “มีอย่างทีไหนวะแลกเมียกัน นี่เมืองไทยไม่ใช่เมืองนอกเว้ย”

ดร. ดิเรกหัวเราะที ๆ

“ชาวอินเดียบางพวกนิยมแลกเมียกันครับ

แม้แต่ท่านมหาราชานันทนะคงควาดียังเคยแลกพระสนมเอกกับพระสหายของท่าน”

“มาอีกแล้ว” เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดเสียงหัวเราะ “มหาราชามาอีกตามเคย”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครื้น นวลลลอฮี่ยมออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์

คุณหญิงวาดชวนเจ้าคุณทั้งสองตามออกไปด้วยบ่นว่าในห้องทดลองอากาศอบฮ้าวร้อนมาก คงเหลือ ๔ สหายกับเจ้าแห้วเพียง ๕ คน กิมหงวนมองตามเมียเขาจนลับตา อาเสี่ยชบกรามกรอดนิกฉิวที่ถูกตบหน้าฟรี

“ฮืม ประเดี่ยวพ่อฮู้เลย”

เจ้าแห้วอมฮี่ยม

“รับประทานก็ลองฮู้ฮู้ครับ”

กิมหงวนสิ้นศิริษะ

“กลัวจะสู้ไม่ไหวนะซี อ้ายเรื่องเมียนี่แหละมันชอบกลไว้ย
แม้แต่นักมวยหรือนักเพาะกายกล้ามเนื้อใหญ่ ๆ ยังไม่กล้าสู้เมียของเขา มันแพ้กันยังงี้ก็ไมรู้
เปรียบผู้ชายก็คงเหมือนผักกะเจด และผู้หญิงก็คือ น้ำนั้นเอง เอาน้ำสาตลงไปถูกเข้าผักกะเจดก็หงอก่อ”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“ไม่แน่ ถึงเวลาศึกขึ้นมาก็มีเหมือนกัน คนเราใครจะยอมเป็นเบี้ยล่างเมียเรื่อย ๆ
ลงมือโหขึ้นมาแล้วเบรียงเดี่ยวชกตาตั้งเท่านั้นเอง”

กิมหงวนสันตึ๋น

“มันไม่โหมโหนะซี พอเห็นหน้าเข้าจ๋องไปเลย เจ็บใจจริงผ่าเถอะวะ”

แล้วเสียหงวนก็หันมายกมือจับแขน ดร. ดิเรก “หมอ แกช่วยกันหน่อยเถอะน่า”

ดิเรกอมยิ้ม

“จะให้ช่วยอะไรอีกล่ะ”

“ช่วยคิดยาฉีดเข้าไปแล้วดูร้ายใจกล้าได้ไหม ให้มันมีอำนาจตรงกันข้ามกับยาที่แกคิด”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

“มันจะยากอะไรวะ ได้ซี กันจะทำไว้ให้แกสักสองสามหลอด

ถ้าแกอยากจะทำมเมียววันไหนกันจะฉีดให้รับรองว่าฉีดเข้าไปแล้วแกจะดูร้ายยิ่งกว่าหมาเฝ้าสวนอีก”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้

“เออ ดีไว้ย ออย่าลืมน่า”

ดร. ดิเรกรับรองว่าเขาจะทำยาฉีดไว้ให้กิมหงวนตามความประสงค์ ก่อนที่ใครจะพูดอะไรกันอีก
เสียงกริ่งโทรศัพท์ก็ดังกังวาลขึ้น โทรศัพท์เครื่องนี้เป็นเครื่องดีเลย์เครื่องที่อยู่ในห้องโถงต่อมาให้อีกทีหนึ่ง
นายแพทย์หนุ่มปราดเข้าไปยกหูขึ้นพูด

“ฮัลโล ที่ไหนครับ นี่บ้าน “พัชรภรณ์””

มีเสียงหัว ๆ พูดมาตามสาย

“นั่นคุณหมอดิเรกพูดใช่ไหมครับ”

“อไรร์นั้ ผมเอง นั้ใครครับ”

“ผม หลวงพัสดิทัศน์การ ผู้บัญชาการเรือนจำครับ”

ดร. ดิเรกลืมตาโพล่ง

“โอ-เอส ว่าไงครับคุณหลวง

เท่าที่ผมติดต่อขออนุญาตเข้าไปตรวจรักษานักโทษชั้นดาวร้ายในฐานะที่ผมแพทย์ผู้เชี่ยวชาญของ
อ.พ.ศ.ว.ช.ท.”

“ครับ ผมกำลังจะเรียนให้คุณหมอมทราบเดี๋ยวนี้ว่า
ผมได้เสนอจดหมายของคุณหมอขึ้นไปตามลำดับขั้นและท่านผู้ใหญ่สั่งอนุมัติให้เป็นไปตามความประสงค์ขององค์การ ก.ข.จ.ฆ.ง.จ.ฉ.ช.ช. แล้ว”

ดร. ดิเรกหัวเราะก๊าก

“โน คุณหลวงเรียกผิดแล้วครับ องค์การของเราคือ อ.ฟ.ศ.ว.ช.ท. โปรดเรียกเสียให้ถูก”

เสียงผู้บัญชาการเรือนจำถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เอาละครับ คุณหมอจะมาเรือนจำเมื่อไร กรุณาบอกผม
จะได้เตรียมห้องหับไว้รับรองอย่างแข็งแรง”

ดร. ดิเรกสอ่ดงโยียง

“คุณหลวง ผมไม่ได้ไปอยู่นะครับ”

“อ้าว ก็ผมไปว่าอะไรคุณหมอละ ผมหมายความว่า
ทางเรือนจำของเราไม่มีที่รับแขกอย่างสมเกียรติ จะต้องจัดห้องรับแขกขึ้นใหม่ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ครับ
คุณหมอมจะมาอยู่กับผมได้ยังไง ศาลไม่ได้สั่งผมไว้ไม่ได้ เมื่อไรคุณหมอมจะมาล่ะครับ”

ดร. ดิเรกปิดลำโพงพูด หันมากล่าวกับเพื่อนเกลอทั้งสาม

“เฮ้ ทางเรือนจำเขาอนุญาตให้กันไปตรวจและรักษานักโทษอุกฉกรรจ์แล้ว จะไปกันเมื่อไรดีละ”

นิกรลื้มตาโพลง

“ไปเที่ยวในคุกหรือ ไชโย ดีใจจริงไว้ย เกิดมาไม่เคยเห็นคุกตรงเลยจะได้เห็นเป็นบุญตาในคราวนี้
ไปพุงนี้ก็แล้วกัน”

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้น

“ไปก็ไป กันอยู่นอกคุกมานานแล้ว อยากจะเข้าไปเห็นในคุกบ้าง

รู้สึกว่าคุณเจ้านี่ช่างอาภัพอัปโชคเสียจริง ๆ ไม่เคยมีใครติดคุกเลย”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“เป็นบุญของเราแล้วไว้ย ไม่ใช่อาภัพอัปวาสนา หน้อยแน่ อ้ายหงวนนี่ถ้าจะอยากติดคุก
ดูคร่ำครวญเสียจริง ๆ”

ดร. ดิเรกพูดโทรศัพท์กับผู้บัญชาการเรือนจำต่อไป

“ฮัลโหล.....คุณหลวงพัศตะดีครับ”

“ฮ้า” ผู้พูดสายอีกฝ่ายหนึ่งอุทานสั้น “ผม – หลวงพัศดี ๆ ไม่ใช่พัศตะดี
แล้วกัน.....เรียกผมเสียเสียเลย”

ดิเรกจู้ปาก

“ไม่เสีย ผมเรียกถูกแล้ว คุณหลวงเป็นพศติก็ต้องมีสะดือ ผมและใคร ๆ ก็มีด้วยกันทั้งนั้น ง่าย- เป็นอันว่าผมกับคณะกรรมการบางท่านจะมาเข้าตราง เขียว-จะมาเยี่ยมเรือนจำในวันพรุ่งนี้เวลา ๑๑.๐๐ น.ตรง คณะกรรมการที่จะมาด้วยมี ๗ คนด้วยกันรวมทั้งผม อ้อ-คนรับใช้คนสนิทของเราอีกคนหนึ่ง”

“ครับ ผมจะได้เตรียมตัวไว้ต้อนรับคณะกรรมการให้แข็งแรง
แล้วก็ถ้าอย่างไรกรุณาลงในสมุดเยี่ยมให้เป็นคุณงามความดีของผมหน่อยนะครับ
ผมจะจัดอาหารกลางวันไว้เลี้ยงต้อนรับอย่างดีที่สุด”

“ขอบคุณมากคุณหลวง เลิกกันนะครับ”

นายแพทย์หนุ่มวางหูโทรศัพท์ไว้ตามเดิม เดินกลับมาหาคณะพรรคของเขาอธิบายให้ทราบวา
พรุ่งนี้เขาจะพาไปดูกิจการของเรือนจำ และจะถือโอกาสรบกวนนักโทษชั้นดาวร้ายด้วยยาฉีดของเขา
ทุกคนตื่นตื่นไปตามกันที่จะได้ไปเที่ยวตราง

วันรุ่งขึ้น

ในราว ๑๑.๐๐ น.ตรง รถยนต์เก๋งขนาดใหญ่สองคันก็พาคณะพรรค ๔
สหายแล่นมาจอดหน้าประตูเรือนจำอย่างสง่าผ่าเผย

ในเวลาเดียวกันนั่นเองประตูช่องเล็กทางหน้าเรือนจำก็ถูกเปิดออกต้อนรับ เสียงผู้คุมตะโกนโหวกแหวก

คณะพรรค ๔ สหายพากันลงมาจากรถในท่าทางพากฎมิ พล, นิกร, กิมหงวน ดร.ดิเรก
เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ เจ้าคุณปัจจนึก ฯ คุณหญิงวาดและเจ้าแห้วซึ่งมีโชคดีได้เข้าไปเที่ยวในคุกกับเขาด้วย

ในฐานะที่เป็นนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญขององค์การชื่อยาวเฟื้อย ดร.
ดิเรกจึงปรับความเข้าใจกับคณะพรรคของเขาก่อนที่จะผ่านประตูเรือนจำเข้าไป

“ขอให้พวกเราทุกคนจงสังวรณไว้ว่า

ภายในเขตต์กำแพงอันสูงตระหง่านที่เราจะพากันเข้าไปนี้ไม่ใช่สถานที่น่าสนุกสนาน นี่แหละคือนรกเราดี ๆ
พวกเราจะต้องสำรวมกิริยามารยาทให้เหมาะสมกับที่เราเป็นแขกผู้มีเกียรติของเรือนจำนี้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระวังหน่อย

อย่าตะกะตะกรามให้มากนักถ้าหากว่าเขามีการเลี้ยงอาหารกลางวันต้อนรับเรา”

นิกรพยักหน้ารับทราบ

“ไว้ใจเถอะน่า กันรู้ดีไว้ย โตจนหมาเลียตุตไม่ถึงแล้วไม่ต้องมานั่งสังสนกันหรอก
ความจริงกันก็ไม่ได้เป็นบิดาบังเกิดเกล้าของแก อย่าหวังโยกันให้มากเลย”

ดร. ดิเรกยิ้มเศร้า ๆ

“ออไรน์ ออไรน์ ถ้าเช่นนั้นขอเชิญพระเดชพระคุณทุกคนเข้าคุกได้”

คุณหญิงวาดสอ้งโหยง

“พ่อดิเรกพูดอะไรยังก็ไม่รู้ น่าเกลียดออกจะตายไป เรามาเยี่ยมคุณไม่ใช่มาติดคุณ
ขอเชิญเข้ามาก็หมายความว่าขอเชิญติดคุณนะซี”

นายแพทย์หนุ่มพาคณะของเขาผ่านประตูช่องเล็กของเรือนจำเข้ามา
สุภาพบุรุษสูงอายุนคนหนึ่งรีบเข้ามาต้อนรับก้มศีรษะโค้งคำนับอย่างงดงาม ดร. ดิเรกยื่นมือให้จับ

“สวัสดีครับ คุณหลวง

ผมและพวกเรา รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รู้จักกับท่านผู้บัญชาการเรือนจำนี้”

ชายผู้นั้นทำหน้าชอบกล

“มิได้ครับ กระผมเป็นแต่เพียงผู้คุ้มครองตาเท่านั้น กระผมเป็นคนของท่านผู้บัญชาการ”

ดร. ดิเรกทำหน้าชอบกล

“อ้าว ยังงั้นหรือ บุคลิกลักษณะของคุณไม่เลวนี่ครับ ผมคิดว่าคุณคือคุณหลวงพัศดีเสียอีก”

ชายผู้สูงอายุนั้นยิ้มอ่อนโยน

“กระผมเป็นนักโทษการเมืองครับ มาตรฐานก็เลยตึกว่านักโทษอื่น ๆ เชิญครับ

ท่านผู้บัญชาการให้กระผมมาคอยเชิญพวกท่านไปที่เรือนรับรอง”

ดร. ดิเรกพาพรรคพวกของเขาเดินตามผู้คุมไปทันที

บรรยากาศในเรือนจำตะครันตะครอสระบัดร้อนระบัดหนาวอย่างไรชอบกล ผู้คุมพาคณะพรรค ๔
สหายมาที่เรือนไม้ชั้นเดียวหลังหนึ่ง พอก้าวขึ้นบรรไดมาบนเรือน

ชายผู้สูงอายุแต่งกายชอมช่อคนหนึ่งในเครื่องแบบตรวจการแต่ไม่มีซีตบอกชั้นได้พาตัวเดินออกมาจากห้อง
นั้นพอดี

ดร. ดิเรกดีดมือเป๊ะ

“เฮ้คุณลุงไปเรียนคุณหลวงผู้บัญชาการที่เถอะว่าพวกเรามาแล้ว”

“ผมเองครับ หลวงพัศดีทัศนทการผู้บัญชาการเรือนจำ”

ทุกคนสอู่โหยงรีบกระทำความเคารพทันที คุณหลวงได้กล่าวคำปฏิสันถารโดยทั่วหน้า ดร.

ดิเรกแนะนำตัวเองให้รู้จัก และแนะนำคุณหลวงพัศดี ๆ

ให้รู้จักกับท่านผู้ใหญ่และเพื่อนเกลอของเขาโดยทั่วหน้าเว้นแต่เจ้าแห้วคนเดียว

หลวงพัศดีเป็นข้าราชการชั้นเอกที่สุภาพนอบน้อมไม่ถือตัว และไม่ชอบแบ่ง

แตงเนื้อแตงตัวด้วยเสื้อผ้าราคาถูก เขาทักทายกับคณะกรรมกร อ.ฟ.ศ.ว.ช.ท. อย่างนอบน้อม

“ง่า-ประธานโทษ ท่านผู้นี้คุณหมอยังไม่ได้แนะนำให้ผมรู้จักเลยครับ”

ท่านผู้บัญชาการหมายถึงเจ้าแห้ว

ดร. ดิเรกหันไปมองดูหน้าเจ้าแห้วแล้วหัวเราะกับหลวงพัศดี ๆ

“เจ้าหมอนี้ไม่มีความหมายและไม่มีความสำคัญอะไรสำหรับคุณหลวงหรือครับ

เขาเป็นคนที่ใช้ชื่อสัตย์ของพวกเราซึ่งมักจะติดสอยห้อยตามพวกเราไปไหน ๆ ด้วยเสมอ”

เจ้าแห้วยกมือไหว้ผู้บัญชาการตรงอย่างนอบน้อม

“รับประทานสวัสดิ์ครับท่าน กระผม-นายศักดิ์แห้ว ขอฝากตัวด้วยนะครับ

ถ้าเกิดจับปลัดจับผลูผมหลุดเข้ามาในตรง คุณหลวงคงจะกรุณาผม แฮะ แฮะ”

หลวงพัศดี ฯ อมยิ้ม ก้มศีรษะให้เจ้าแห้ว

“ฉันทรับรอง ถ้าเธอคิดคุกฉันจะให้เธอเป็นหัวหน้าควบคุมถึงเมลล์”

เจ้าแห้วสอ้งโหยง คุณหลวงพัศดี ฯ

ได้พาแขกผู้มีเกียรติของเขาเข้าไปในห้องพิเศษซึ่งจัดเป็นห้องรับแขกมีโต๊ะเก้าอี้นุ่มอย่างทันสมัย

หลังจากได้สนทนากันเกือบครึ่งชั่วโมง ท่านผู้บัญชาการก็พาคณะพรรค ๔

สหายออกชมกิจการและนักโทษชายหญิงทั่วเรือนจำ

ผ่านไปทางไหนพวกนักโทษก็ส่งเสียงเกรียวกราวร้องบอกกล่าวน่าสงสาร

พวกนักโทษชายรู้แล้วว่าคณะพรรค ๔ สหายคือกรรมการของ อ.พ.ศ.ว.ช.ท.

ที่ตรงแห่งหนึ่งสำหรับขังนักโทษชาย มีเสียงตะโกนออกมาจากห้องขังจากใครคนหนึ่ง

“ได้โปรดเถอะครับท่านกรรมการ พวกผมเหลือที่จะทนทานแล้ว กินข้าวกับแกงผักบั้งทุกวัน”

ดร. ดิเรกและคณะพรรคหยุดซังก ต่างพากันหันไปมองดูทางห้องขัง

แล้วนายแพทย์หนุ่มก็กล่าวกับท่านผู้บัญชาการ

“พวกนักโทษเขาเข้าใจผิดคิดว่าพวกเราอาจจะช่วยเหลือเขาได้ในเรื่องอาหารการกินและความเป็นอยู่ภายในเรือนจำนี้”

หลวงพัศดี ฯ ยิ้มด้วยอารมณ์เย็น

“ตามเรื่องมันเถอะครับ คุณหมอย่าไปสนใจเลย

ถ้าหากว่ามีผู้หลักผู้ใหญ่เข้ามาในเรือนจำเจ้าพวกนี้มักจะถือโอกาสร้องอุรธรณ์เสมอ

ผมเคยชี้แจงให้นักโทษฟังบ่อย ๆ คุณตรงจะมีไว้สำหรับลงโทษผู้ที่กระทำผิดกฎหมายของบ้านเมือง

ใครอยากอยู่ดีกินดีก็อย่าทำผิดกฎหมาย”

“อไรน์ คุณหลวงพูดถูก ถ้าหากว่าในตรงมีอาหารดี ๆ อย่างราชวงศ์เลี้ยงนักโทษ

มีบุหรืควั่นละเอียดให้สูบ ปานนี้เรือนจำก็ไม่มีที่ขังนักโทษแล้ว พาพวกเราไปดูนักโทษที่ดูร้ายเถอะครับ

จุดมุ่งหมายของเราอยู่ที่นั่น ผมมาวันนี้ก็เพื่อทดลองการรักษาของผมด้วย

ผมจะทำให้จิตใจมนุษย์ที่มีเหล่านี้ให้หายโหดเหี้ยมให้ได้ แล้วคุณหลวงจะต้องแปลกใจ”

“ครับ เชิญครับ”

ท่านผู้บัญชาการพาคณะพรรค ๔ สหายออกเดินต่อไป

นิกรนี้กสนุกขึ้นมาก็แก้งถามนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

“หมอยัย ตรงเมืองไทยกับอินเดียใครจะดีกว่ากัน”

เมื่อกล่าวถึงประเทศอินเดีย ดร. ดิเรกก็ยิ้มแป้น

“ตารางอินเดียดีกว่านี่มากทีเดียว ครั้งหนึ่ง ท่านมหाराชาจันทรกุมาร.....”

นิกรรีบโบกมือห้ามแล้วหัวเราะ

“พอแล้ว กันแกล้งถามเล่นนะ จะดูซิว่าแกจะเอ่ยถึงท่านมหाराชาไหม

ในที่สุดแกก็อดที่จะเอ่ยถึงไม่ได้”

ดร. ดิเรกค้อนควับทำปากหุบหมิบ บ่นพึมพำเป็นภาษาฝรั่ง หลวงพัสดิ ๗ พาคณะพรรค ๔ สหายมาถึงที่คุมขังนักโทษในคดีอุกฉกรรจ์แล้ว ก่อนที่จะผ่านเข้าไปคุณหลวงได้อธิบายให้คณะกรรมการ อ.พ.ศ.ว.ช.ท. ให้ทราบทั่วกัน

“ผมต้องขออภัยนะครับ ถ้าหากนักโทษคนใดกล่าวคำมรสุวาท ใช้คำพูดหยาบคายล่วงเกินพวกท่าน คนเหล่านี้ผมแทบจะกล่าวได้ว่าเขาเป็นมนุษย์แต่ร่างกายเท่านั้น ส่วนจิตใจโหดเหี้ยมป่าเถื่อน กักขฬะหยาบช้าเหมือนสัตว์ป่าที่พูดภาษาคนได้ มันด่าเก่งครับ ผมเองผ่านมาทางนี้ถูกด่าทุกวัน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ หัวเราะ

“ไม่เป็นไร คุณหลวง เรื่องปากจัดด่าเก่งคุณหญิงของผมแน่กว่า แกด่าขอด ๆ ได้ตลอด ๒๔ ชั่วโมง นักโทษของคุณหลวงสู้เมียผมไม่ได้แน่”

“อุ๊ยตาย” คุณหญิงवादอุทานลั่น “เจ้าคุณนี่พิลึกจริงเชียว เดียวคุณหลวงไม่รู้แกก็จะนึกว่าดิฉันนะปากปลาร้าเสียเต็มทน”

ท่านผู้บัญชาการพาคณะพรรค ๔ สหายเข้ามาในที่คุมขังนักโทษอุกฉกรรจ์ นักโทษเหล่านี้เป็นนักโทษเด็ดขาดซึ่งคดีถึงที่สุดแล้ว ถูกแยกขังเดี่ยวไว้ห้องละคน ในความผิดเจตนาฆ่าคนตาย บางคนถูกจำคุก ๒๐ ปี บางคนตลอดชีวิต และบางคนประหารชีวิต แต่ไม่มีใครเศร้าโศกเสียใจ ต่างร้องรำทำเพลงส่งเสียงเอะอะเอ็ดตะโร บ้างก็เขย่าซี่ลูกกรงตะโกนด่าใครต่อใครลั่นไปหมด”

หลวงพัสดิ ๗ อธิบายให้ทราบ

“นักโทษที่ตึกนี้มีเพียง ๔ คนเท่านั้นแหละครับ ดูร้ายทารุณที่สุด ล้วนแต่พันธุ์ดุทั้งนั้น”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๗ ชักสงสัย

“พันธุ์ดุ.....คุณหลวงหมายความว่าอะไร”

ผู้บัญชาการเรื่อนจำหัวเราะเบา ๆ

“หมายความว่า

เท่าที่เราสืบทราบมาจากประวัตินักโทษเหล่านี้มีสันดานโหดเหี้ยมสืบเนื่องมาจากบรรพบุรุษของเขาครับ นักโทษคนหนึ่งที่เรากำลังยืนดูอยู่ ชื่อนายกร่าง ฆ่าคนมาแล้ว ๖ คน ปู่ของเขาชื่อนายโก่ง เป็นอาชญากรชั้นเลือร้ายในสมัยพระปิยมหาราชเจ้า นายโก่งดูร้ายมาก ฆ่าคนตายโดยเหตุผลเพียงเล็กน้อย ชอบชกต่อยตีรันฟันแทง ผลสุดท้ายถูกเจ้าหน้าที่ยิงตาย

ต่อมาบิดานายกว้าง ก็มีอุปนิสัยสันดาน เหมือนปู่ของนายกว้างอีก บำเพ็ญตนเป็นนักเลงโต
ฆ่าคนตายหลายต่อหลายศพ ในที่สุดถูกศาลพิพากษาประหารชีวิต”

นักโทษกว้างนั่งแสร้งยิ้มอยู่ในกรง ทนฟังหลวงพัสดี ๆ ไม่ได้ก็พรอดพรอดลุกขึ้นยืน
“นี่-คุณหลวง ขอเสียทีเถอะน่า ปู่ย่าตายายของผมตายโหงตายท่าไปนานแล้ว
อย่าขุดขึ้นมาสาธยายอีกเลย” แล้วนายกว้างก็กระดิกนิ้วเรียกคุณหญิงวาด “หนูจ๋า มานี่เนาะ
มาให้พี่ชื่นใจหน่อย”

คุณหญิงวาดสอด้งโหยง ทำตาเดียวกับนักโทษกว้างซึ่งยืนยิ้มกริ่มทำตาเจ้าชู้กับท่าน
“แหม-อ้ายบรรลัษย์จักร เกี่ยวคนแก่มืออย่างที่ไหน”

เจ้ากว้างหัวเราะ

“น่า – แก่พี่ก็ไม่ถือ อยู่ในคุกสามปีแล้วเพิ่งเห็นผู้หญิงวันนี้แหละ หนูจ๋า หนูชื่ออะไรจ๊ะ”

คุณหญิงวาดโมโหจนหัวเราะ

“อ้ายบ้า”

เจ้ากว้างยิ้มหวานจ้อย

“บ้าก็บ้าเพราะรักหนูนะจ๊ะ”

หลวงพัสดี ๆ เห็นท่าไม่เหมาะก็รีบพาดคะ ๔

สหายเดินไปจากหน้าห้องซังของนักโทษชายกว้างทันที เมื่อมาถึงห้องซังหมายเลข ๒

ทุกคนก็แลเห็นป้ายกระดานแข็งซีกหนึ่งเขียนข้อความสั้น ๆ ปรากฏว่า

“พันธู์”

ห้ามยั่วเย้า หยอกล้อ

ผู้ที่เดินพาดผ่านอยู่ในห้องซัง เป็นชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่ขนาดน้อง ๆ ยักษ์วัดแจ้ง
หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว ผมหยิกหย้อยตามธรรมชาติ นัยน์ตาโปนแทบจะถลนออกมานอกบ่า
ผิวเนื้อดำเกือบเป็นสีทองแดง ผมเผ้ารุงรังนุ่งกางเกงขาก๊วยตัวเดียวเท่านั้น

นิกรกล่าวถามผู้บัญชาการเรือนจำเบา ๆ

“ง่า – นึกอริลრაไซใหม่ครับ”

หลวงพัสดี ๆ หัวเราะ

“นักโทษครับ ไม่ใช่ลิง”

ทันใดนั้นเอง ผู้ที่อยู่ในห้องซังก็เริ่มอาละวาด ยกมือชี้หน้านายจอมทะเล้นด้วยความโกรธ

“หน้อย เห็นกูเป็นลิงไปแล้ว ฮึ่ม.....แะ กูนี้แหละเฮ้ย เจ้าพ่อแห่งถิ่นหัวลำโพง มึงดูถูกกูนัก
มึงต้องตาย”

เจ้าพ่อหัวลำโพงยกเท้าเตะถีบลูกทรงโครมคราม และใช้มือทั้งสองเขย่าที่ลูกทรง มีอาการปฏิกิริยาเหมือนสัตว์ป่าไม่มีผิด ส่งเสียงร้องจนแทบคอหอย ตีอกชกหัวตัวเองน้ำลายไหลฟูมฟายปาก ดร. ดิเรกจ้องมองดูด้วยความพอใจยิ่ง สักครู่หนึ่งก็หันมาพูดกับท่านผู้บัญชาการเรือนจำ

“เจ้าหมอนี่ชื่ออะไรครับ แล้วก็ประวัติย่อ ๆ”

หลวงพัศดี ฯ อธิบายให้ทราบทั้ง ๆ ที่นักโทษกำลังแสดงฤทธิ์อาละวาดอยู่ในกรง

“ชื่อเหี้ยมครับ มันเหี้ยมสมชื่อทีเดียว ประวัติเดิมเป็นนักเลงตั้งแต่อายุ ๑๒ ขวบ

ติดตารางมาแล้วหลายครั้งฐานทำร้ายร่างกาย ชอบชกต่อยตีรันฟันแทง ดุร้ายที่สุด ศาลพิพากษาจำคุก ๒๐ ปี ฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา”

ดร. ดิเรกพยักหน้ารับทราบ

“คุณหลวงทราบหรือเปล่าครับว่า นายเหี้ยมมีเรื่องอะไรกับผู้ตาย”

หลวงพัศดี ฯ นิ่งอึ้ง นักโทษชายเหี้ยมหัวเราะก๊ากกล่าวกับ ดร. ดิเรกทันที

“ถามกูสิโว้ย อ้ายน้องชาย ถามอ้ายแก่มันจะไปรู้เรื่องอะไร

มึงเป็นนักหนังสือพิมพ์จะมาขอลำรากลูไซ้ใหม่ละ”

ดิเรกสอ้งโหยง

“สัมภาษณ์ไม่ใช่สำรอก”

“เฮอ – มันก็เหมือนกันนั่นแหละวะ เรื่องที่กูยิงมันตายก็เพราะมันมองหน้ากู แล้วกูจะเอามันไว้ทำไม คนเรามองหน้ากันมันดูหมิ่นกันนี่หว่า”

กิมหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่ เดินเข้ามาใกล้ที่ลูกทรงแล้วกล่าวถาม

“พี่ชาย แกมีลูกหรือเปล่า”

“อ้อ – มีสิวะ อายุเกือบ ๔๐ แล้ว ไม่มีลูกก็บ้าเต็มทน กูมีลูกชายสองคน

กำลังฝึกหัดเป็นนักเลงรุ่นจิ๋ว หรือดาวร้ายเยาวชน”

อาเสี้ยพยักหน้า

“ขอให้กันสักคนได้ไหมละ”

นายเหี้ยมยิ้มแฉะ

“จะเอาไปเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรมหรือ”

“เปล่า จะเอาไปเฝ้าสวนฝั่งธนของกัน”

เหี้ยมขบกรามกรอด

“นี่มึงเข้าใจว่ากูเป็นหมาหรือนี่”

เขาร้องเอ็ดตะโรเขย่าที่ลูกทรงโครมครามเพื่อจะออกมาเล่นงานอาเสี้ย ในที่สุดก็ตีอกชกหัวตนเองอีก ล้มตัวลงนอนซนชักดิ้นชักงอด้วยโทษะ แล้วกัดท่อนแขนตนเอง ร้องคำรามฮึ่มแสบตลอดเวลา สักครู่หนึ่งก็นอนหอบแฮ่ก ๆ นิ่งเฉย

พลยกมือจับแขนดร. ดิเรก พลังพูดกับนายแพทย์หนุ่มเป็นงานเป็นการ
“หมอ กันเศร้าใจเหลือเกินไว้ว ที่นายเหี้ยมเพื่อนมนุษย์ร่วมชาติด้วยกัน
มีจิตใจโหดร้ายเหมือนกับสัตว์ป่าเช่นนี้”

ดร. ดิเรกถอนหายใจเบา ๆ

“ออไรน์ เขาเป็นดุจผิดมนุษย์ และไม่ใช้แต่เขาคนเดียว
คนไทยที่มีจิตใจเหี้ยมโหดอย่างนี้ยังมีอีกมากมายนัก ซึ่งล้วนแต่เป็นนักเลงอันธพาล
คดีฆาตกรรมหรือประทุษกรรมเกิดขึ้นจากสาเหตุเล็กน้อย เป็นต้นว่า มองหน้ากัน หรือเบ่งกันไปเบ่งกันมา
ดีละพล กันจะเอาเจ้าหมอนี่ทดลองยาฉีดของตน เข้าใจว่าต้องได้ผลแน่ ๆ
กันจะให้นายเหี้ยมกลายเป็นลูกแมวที่เชื่อง ๆ ตัวหนึ่ง”

คุณหญิงวาดรีบคัดค้านทันที

“อย่า ๆ ๆ พอดีเรก อย่าเอาหมอนอกมานอกทรงขังเป็นอันขาด ดีไม่ตีมันจะฟัดอาแย
น่ากลัวออกจะตายไป สิงห์โตหรือเสือที่เขาเดินยังไม่มีการทำดุร้ายเหมือนอย่างเจ้าหมอนี่ โธ - ดู ๆ ก็น่าสงสาร
เป็นคนแท้ ๆ จิตใจเหมือนกับสัตว์ป่า”

ดร. ดิเรกยิ้มให้คุณหญิงวาด

“ไม่เป็นไรหรือครับ ผมจะเรียนคุณหลวงให้ตามผู้คุมมาหลาย ๆ คน
ช่วยกันจับตัวนายเหี้ยมไว้แล้วผมจะฉีดยาให้”

หลวงพัสดิ ฯ ได้ยินคำพูดของนายแพทย์หนุ่มอย่างถนัดก็กล่าวถาม

“ฉีดยาอะไรครับ คุณหมอ”

“ยาไฮโปโรซีน โปเรตสเซียมไกโรไมเซนมิสได้อีกใช้บีคอมครับ”

“ไฮไฮ” คุณหลวงอุทาน “ทำไมชื่อมันยาวนักล่ะครับ”

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

“เป็นยาฉีดที่ผมคิดขึ้นเองครับ”

“อ้อ แก้อะไรครับ คุณหมอ”

ดิเรกว่า “แก้ระบบประสาทและหัวใจ ที่ผมพาคณะกรรมการ อ.ฟ.ศ.ว.ช.ท. มาเยี่ยมเรือนจำในวันนี้
ก็มีเจตนาที่จะทดลองยาฉีดของผม ผมจะฉีดยาให้นายเหี้ยมหนึ่งเข็มและรับรองว่า ภายในห้านาทีเท่านั้น
นักโทษผู้นี้จะกลายเป็นคนละคนเชียวนะครับ อำนาจยาฉีดจะทำให้เขาหายดุร้าย
เขาจะเป็นสุภาพบุรุษที่สุภาพนอบน้อมน่ารักที่สุด”

ผู้บัญชาการเรือนจำขมวดคิ้วย่น

“จริง ๆ หรือครับคุณหมอ”

ดร. ณรงค์ฤทธิ์หัวเราะ

“ผม ด็อกเตอร์ดิเรก หมอหัวนอก สำเร็จการแพทย์มาจากประเทศอังกฤษ ไม่ใช่หมอหัวใน
ผมหัวนอก ๑๐๐ เปอรเซ็นเลย รับรองว่ายาคิดของผมได้ผลเด็ดขาด
คนที่ดูร้ายใจอำมหิตจะกลายเป็นคนสุภาพที่สุด ผมได้ทดลองมาแล้ว”

หลวงพ่อดี ๔ ยิ้มแห้ง ๆ

“เอ – ถ้ายังงั้นคุณหมอกฤณาผมเป็นพิเศษหน่อยจะได้ไหมครับ”

“ออไรน์ ได้ซีครับ คุณหลวงจะให้ผมช่วยอะไร”

ผู้บัญชาการท่าหน้ากระเรียกระวาดขอบกล

“ง่า – ช่วย – ช่วยเอายานี้ไปฉีดให้เมียผมสักเข็มเถอะครับ ภรรยาของผมแกดูเหลือเกิน
ดูจนกระทั่งผมกลัวลาน”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะคิกคักไปตามกัน นายแพทย์หนุ่มยิ้มให้หลวงพ่อดี ๔

“โอ.เค. คุณหลวงที่รัก ผมยินดีช่วยเหลือตามที่ขอรับมา” พุดจบ ดร. ดิเรกก็มองดูนักโทษชายเหี้ยม
ซึ่งกำลังพุงกายลุกขึ้นนั่ง ทำตาเขียวกับทุก ๆ คนที่ยืนอยู่หน้าห้องขัง “คุณหลวงครับ
ผมจะฉีดยาให้นายเหี้ยมเดี๋ยวนี้ ช่วยเรียกผู้คุมมาสักห้าหกคนซีครับ จะได้จับนายเหี้ยมไว้”

ผู้บัญชาการเรือนจำสันศิริชะ

“ไม่ต้องครับ คุณหมอเอาบุญหรือให้เขามวนเดี๋ยวเท่านั้น

เขาก็จะยื่นแขนออกมานอกซี่ลูกกรงยอมให้คุณหมอฉีดยาโดยดี ในเรือนจำนี้บุญหรือมีค่าที่สุดครับ
บางที่นักโทษเคยจ้วงฆ่านักโทษด้วยกันเพียงบุญหรือพระจันทร์ของเดี๋ยวเท่านั้น”

ดร. ดิเรก หันมาทางนายพัชราภรณ์ทันที

“พลไว้ย ขอบุญหรือให้กันสักสองสามมวนเถอะ”

พอได้ยินคำว่าบุญหรือ นักโทษชายเหี้ยมก็รีบผลุนผลันลุกขึ้นยืน ยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ขอผมสักมวนเถอะครับ” เขาพุดเพราะขึ้นแต่เสียงที่พุดหัวนเต็มทน

นายแพทย์หนุ่มรับซองบุญหรือเงินมาจากเพื่อนเกลอของเขา เปิดซองบุญหรือหยิบออกมามวนหนึ่ง

“พี่ชาย” เขากล่าวกับนักโทษอุกฉกรรจ์ “กันเป็นนายแพทย์

มาตรวจร่างกายและสุขภาพของนักโทษ”

กิมหงวนพุดเสริมขึ้น

“อย่าไปโกหกเขาเลยวะ บอกเขาเสียตามตรงก็แล้วกันว่า

แกจะฉีดยาให้เขาเพื่อเปลี่ยนจิตใจเขาให้หายโหดเหี้ยม”

นายเหี้ยมหัวเราะก้าก

“ไม่สำเร็จแน่ คุณหมอ ผมเป็นคนดู จิตใจของผมไม่เคยรู้จักกับคำว่า เมตตาปราณี ผมชอบฆ่าคน
ผม – นักเลงใหญ่ที่มีความสุขด้วยการตีรันฟันแทง”

ดิเรกว่า “เถอะน่า ขอให้กันฉีดยาให้แกสักเข็มเถอะนะ พี่ชาย เอ้า – เอาบุญหรือไปสูบ”

เหี้ยมหันตตาแจ่มใสเพราะความดีใจ ยื่นมืออันสั้นร้วออกมาจับหูหรือ การิก
ที่นายแพทย์หนุ่มส่งให้เขา แล้วรีบล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบไม้ขีดไฟออกมาจุดสูบด้วยความกระหาย
อารมณ์ของเหี้ยมค่อยดีขึ้นบ้าง
“เฮ้อ – ชื่นใจจริงไว้ขอบคุณหมอ บี๊ะ – วันนี้พระอาทิตย์ขึ้นแข่งกันตั้งสองสามดวงเชียยวธิ”
พระอาทิตย์ทั้งสองสาดส่องโหยง เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ค้อนปะหลบปะเหลือก
“ทะเลิ่ง แก่นะนอกจากจิตใจทราวมแล้วยังปากเสียอีกด้วย”
เจ้าเหี้ยมแหกปากหัวเราะลั่น
“ปากเสียยังดีกว่าหัวล้าน” แล้วเขาก็ยกคิ้วให้นิกร “จริงไหมน้องชาย”
นายจอมทะเล้นพยักหน้า
“จริงซีเพื่อน ปากเสียไม่มีกลิ่น แต่หัวล้านเหม็นตุ ๆ”
เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ ย่องเข้ามาข้างหลังนิกร ยกลูกแปะตะกั้นหลานภรรยาของท่านดั่งป้าย
“นี่แน่ะ ทลิ่งนัก”
ดร. ดิเรกหันมาดูเจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ เบา ๆ
“ที่นี่ไม่ใช่สถานที่สำหรับหยอกล้อกันนะครับ”
เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ ตะโกนลั่น
“ไม่ได้ล้อไว้ย ช้าตะมะมันจริง ๆ มันว่าอาแกไม่ได้ยินหรือวะ”
นายแพทย์หนุ่มโหมมือให้ทุกคนสงบปากเสียง แล้วพูดกับเจ้าแห้ว
“เฮ้ย – ส่งกระเป๋ามานี่ ช้าจะฉีดยาให้นายเหี้ยม”
เจ้าแห้วเดินก้มตัวเข้ามาส่งกระเป๋าให้ดิเรกอย่างนอบน้อม
“รับประทานให้ผมทำหน้าที่ผู้ช่วยแพทย์นะครับ”
คุณหญิงวาดเอื้อมมือรวบผมเจ้าแห้วกระซอกตัวออกมา
“ไม่ต้อง ไปยืนทางโน้น หน้อย – สะเออะจะเป็นผู้ช่วยแพทย์ เค็งเล่าเรียนมาแต่ไหนเชียว”
เจ้าแห้วลอบค้อนคุณหญิงวาด แต่ไม่กล้าพูดอะไรเพราะกลัวถูกถีบ ดร.
ดิเรกกล่าวกับนักโทษชายเหี้ยมต่อไป
“พี่ชาย ยื่นแขนขวาออกมานอกลูกกรงซี กันจะฉีดยาให้แล้วกันจะให้รางวัลหูหรือแกอีกสามมวน”
เหี้ยมยิ้มแฉะ
“อย่าหลอกผมมา ถ้าไม่ให้ผมตายับเลย”
หลวงพัสดี้ ๕ จู๋ปากคุณโทษของเขา
“ประหยัดถ้อยคำหน้อย นายเหี้ยม ทุก ๆ ท่านที่ยืนอยู่นี้เป็นกรรมการ อ.พ.ศ.ว.ช.ท.
และเป็นแขกผู้มีเกียรติของข้า”
เหี้ยมพูดกับผู้บัญชาการเรือนจำโดยไม่เกรงกลัว

“ไม่ต้องมาตั้งสอนผมหรือก่อน่า คุณหลวง จะมีเกียรติหรือไรเกียรติจะใหญ่ยิ่งสักเพียงไหน หรือเป็นกระยาจกเช็ญใจ ตายแล้วก็เนาเหม็นเหมือนกันทั้งนั้น ยิ่งคนมีเงินอย่างคุณหลวงยิ่งเหม็นมาก เพราะกินแต่อาหารดี ๆ ทั้งนั้น” พุดจบกก็ยื่นแขนขวาออกมานอกลูกกรง “เช็ญคุณหมอ จะฉีดเข้าเส้นหรือเข้ากล้ามเนื้อ”

ดร. ดิเรกหยิบกล่องนิคเกิลขนาดกระทัดรัดออกมา

“ฉีดเข้าเส้น”

นักโทษชายเหี้ยมขมวดคิ้วย่น

“เอ – ชักสงสัยเสียแล้วโว้ย หมอ แก่คบคิดกับหลวงพัลลภี่ ๆ จะฆ่ากันด้วยอำนาจยาฉีดหรืออย่างไร ฉีดเข้าเส้นนะมันฆ่ากันง่าย ๆ นา เพียงแต่แกแกลิ่งเดินยาเร็ว ๆ เท่านั้นกันก็หงิกแตก”

ดร. ดิเรกยิ้มแป้น

“กันรับรองด้วยเกียรติของนายแพทย์ หมอทุกคนย่อมมีจิตใจสูง มีศีลธรรมและคุณธรรมเป็นอย่างดี กันฉีดยาให้แกก็เพราะต้องการให้แกหายดุร้าย แกเป็นคนไม่ใช่สัตว์ป่า แกจะเหี้ยมโหดเหมือนสัตว์ป่าอย่างไรกัน”

เหี้ยมพยักหน้าหงิก ๆ

“เฮา – ฉีดก็ฉีด ถึงแกจะฆ่ากันกันก็ไม่กลัว

ชีวิตของคนแดนตรางอย่างกันย่อมไม่มีค่าและไม่มีความหมายอะไร”

นายแพทย์หนุ่มอดหัวเราะไม่ได้ วางกระบี่หมอลงบนม้ายาวหน้าห้องซัง จัดแจงบรรจุยาฉีดเข้าหลอดสำหรับฉีด หลอดและเข็มต็มมาจากบ้านสอาดเรียบร้อยแล้ว

“กรโว้ย” ดิเรกเรียก

“จ๋า”

“ช่วยกันหน่อยนะ แกเป็นคนเอาสายยางเส้นนี้รัดแขนนายเหี้ยม”

นิกรรับสายยางมาถือไว้

“รัดแขนหรือรัดคอ”

“รัดแขนจะ พอมหาจำเริญ เอาไว้ฉีดให้แกก่อนถึงจะรัดคอ”

แล้ว ดร. ดิเรกก็พานิกรมาที่หน้าห้องซัง ในราวสองสามนาทีเขาก็ฉีดยาให้นายเหี้ยมเรียบร้อย ดิเรกส่งบุหรี่ปริศให้นายเหี้ยมอีกสามมวน

“เฮ้า – พี่ชาย เอาไว้สูบ ฉีดยาให้รู้สึกเป็นยังไงบ้างละ”

“ก็อ่อนวูบวาบเหมือนฉีดยาหรือเคล็ดเซียมแหละครับ เรื่องยามเคยฉีดมาแล้วมากต่อมาก”

“ออไรน์ นิ่งพักผ่อนเสียเถอะเหี้ยม นิ่งสูบบุหรี่ปริศให้สบายใจประเดี๋ยวเราจะย้อนกลับมาเยี่ยมแกอีก”

นายแพทย์หนุ่มจัดแจงเก็บเครื่องมือลงกระบี่หมอลงแล้วส่งกระบี่ให้เจ้าแห้วถือไว้ เขาเดินเข้ามาหาหลวงพัลลภี่ ๆ ซึ่งกำลังสนทนากับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ

“คุณหลวงครับ”

ผู้บัญชาการเรือนจำยิ้มให้ดิเรก

“เรียบร้อยแล้วหรือครับ คุณหมอ”

“ครับ เรียบร้อยแล้ว พาเราไปเยี่ยมนักโทษอุกฉกรรจ์ห้องต่อ ๆ ไปเถอะครับ”

“เชิญซีครับ คุณหมอ”

ดร. ดิเรกนี่ถึงนักโทษชายกว้างได้ก็พาคณะพรรคของเขาเดินย้อนกลับมาหน้าห้องซึ่งหมายเลข ๑
อีก เจ้ากว้างนั่งหน้าเครื่องอยู่กลางห้อง แต่แล้วพอแลเห็นคุณหญิงวาดนักโทษประหารก็ยิ้มแป้น

“หนูจ๋า มานี่มาหนูมา หมอ – หนูจะไปรดน้ำศพคนเสื้อคอปกสีขาวน่าเอ็นดูเหลือเกิน
วันนี้หนูไม่ไปโรงเรียนหรือจ๊ะ”

คุณหญิงวาดทั้งฉิวและทั้งซัน กล่าวกับหลวงพัสดี้ ๆ เบา ๆ

“ดูเถอะคะ เจ้านี่ตาฝ้าเห็นดิฉันเป็นเด็กนักเรียนสาวไปแล้ว”

หลวงพัสดี้ ๆ กลั้นหัวเราะแทบแย้

“คุณหญิงหลบไปทางโน้นเถอะครับ อ้ายกว้างมันเป็นชายหนุ่มในวัยฉกรรจ์

ไม่ได้เห็นผู้หญิงมาหลายปีแล้วเพราะต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในคุก

เมื่อมันเห็นคุณหญิงน้อยตาของมันก็ฝ้าไป”

ดร. ดิเรกเดินเข้ามายืนหน้ากรงขัง

“เฮ้ – นายกว้าง ยូอยากได้บุหรี่ยสูบไหมล่ะ”

เจ้ากว้างลุกขึ้นยื่นนิ้วชี้มาลายบรีด

“เดอ ขอให้กันสูบสักมวนเถอะวะ ไหว้ละ กันเบรี่ยวปากอยากสูบบุหรี่มาหลายวันแล้ว
ระเบียบของเรือนจำนี่ไม่ได้สติ ความจริงนักโทษอย่างกันมันน่าจะขอเบิกไกลเฟลคให้สูบวันละกระป๋อง”

ผู้บัญชาการเรือนจำหัวเราะ

“อย่าว่าแต่มีงเคย อ้ายกว้าง กูเองยังไม่มีไกลเฟลคจะสูบ ชะ ชะ จะสูบควันละเอียด”

เจ้ากว้างทำตาเขียวกับหลวงพัสดี้ ๆ

“ดีละนำคุณหลวง ผมไม่หลุดออกจากตารางก็แล้วไป

ถ้าผมเป็นอิสสระเมื่อไรผมจะฆ่าคุณหลวงเป็นคนแรก”

ดร. ดิเรกขอซองบุหรี่มาจากพล เปิดซองออกหยิบบุหรี่ส่งให้นายกว้างหนึ่งมวน
นักโทษประหารรีบจุดสูบทันที นายแพทย์หนุ่มมองดูอย่างเศร้าใจ
อาทกับกิริยาของนายกว้างเหมือนกับสัตว์ป่าที่ดูร้ายมากกว่ามนุษย์

“พี่ชาย ขอให้กันฉีดยาให้แกสักเข็มได้ไหม”

เจ้ากว้างทำหน้าตื่น

“อ้าว นี่คุณเป็นหมอหรือนี่”

“ออไรน์ กันมาตรวจร่างกายและสุขภาพของนักโทษในเรือนจำนี้ กันจะฉีดยาบำรุงหัวใจให้แก่”

นายกร่างพยักหน้า

“เอา – ฉีดก็ฉีด ดีเหมือนกันผมจะได้สบายใจขึ้นบ้าง หมู่นี้ผมคลุ้มคลั่งเหลือเกิน

อยากจะฆ่าคนก็ไม่รู้ว่าจะฆ่าใคร”

ดร. ดิเรกหันมาขอร้องเป่าจากเจ้าแห้ว นั่งลงบนม้ายาวหน้าห้องจัดแจงบรรจุยาเข้าหลอดฉีด
กระทำอย่างแคล่วคล่องว่องไว แล้วดิเรกก็ขอร้องให้พลช่วยเหลือเขาลุกขึ้นเดินมาที่ลูกกรง

“นายโกร่ง”

นักโทษประหารสอด้งโหยง

“แล้วกันคุณหมอ โกร่งนะปู่ผม ผมชื่อกร่าง”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“ดันไปเรียกเอาปู่เขาเข้า”

ดร. ดิเรกยิ้มให้นายกร่าง

“ขอโทษที่พี่ชาย ยืนแขนออกมานอกลูกกรงซี กันจะฉีดยาให้
จิตใจและอารมณ์ของแกจะได้ปลอดภัยยิ่งขึ้น”

นักโทษชายกร่างยืนแขนขวาออกมานอกลูกกรง

ทันใดนั้นเองเขาก็ยกท่อนแขนตระหวัดรัดคอนายแพทย์หนุ่มไว้ อากัปกริยาเปลี่ยนเป็นดุร้ายน่ากลัว

“มึงจะหลอกฆ่ากูด้วยยาฉีด มึงต้องตาย”

ทุกคนตกตลึงพริ้งเพริด ดร. ดิเรกดีนรนาสงสาร แล้วกิมหงวนก็ได้สติก่อนใคร

วิ่งเข้ามาแกะแขนนายกร่างออก แต่แขนของเขาราวกับคีมเหล็ก

ในที่สุดอาเสี้ยก็ใช้บุหรือจี้ลึงที่แขนนักโทษประหาร ความร้อนทำให้เจ้ากร่างเผลอตัวร้องอุทานออกมาดัง ๆ

และคล้ายท่อนแขนที่ลือคค ดร. ดิเรกไว้

นายแพทย์หนุ่มเดินตบตะปัดออกมาจากหน้ากรงซึ่งเหมือนกับคนเมาเหล้า ผู้บัญชาการเรือนจำใจหายวาบ

ไม่นึกว่าจะมีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้นเช่นนี้ ซึ่งเขาจะต้องรับผิดชอบในการกระทำของนักโทษ

เจ้ากร่างแหกปากหัวเราะลั่นห้องขัง

“มึง มึงยังเคราะห์ดีอยู่ ถ้าอ้ายท่านั้นไม่เอาไฟบุหรือจี้แขนกูละก้อ ลูกกระเดือกมึงแตกแล้ว”

หลวงพัสดิ ฯ ยกมือชี้หน้านักโทษในความควบคุมของเขา

“อ้ายกร่าง แก่ลูกอาจเกินไป”

“เออซีวะ มึงจะทำไม่กูอ้ายแก่”

หลวงพัสดิ ฯ ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบนกหวีดขึ้นมาเป่าเสียงสั้น ๆ ติด ๆ กัน

ทันใดนั้นเองผู้คุมหลายคนก็พากันวิ่งเข้ามาหาเขาอย่างร้อนรน ผู้คุมทุกคนมีไม้ตะบองเป็นอาวุธ

ท่านผู้บัญชาการโกรธจนหน้าเขียว ออกคำสั่งแก่ผู้คุมทันที

“เฮ้ย ไชยภุมญาเข้าไปในห้องอ้ายกว้างเดี๋ยวนี้ ซ้อมใหญ่เลย”

ดร. ดิเรกปราดเข้ามายืนขวางประตูหน้าห้องซัง

“เวท เอ มินิท โน ๆ ๆ ระบบซ้อมเป็นวิธีการที่ทารุณเหี้ยมโหดที่สุด

เพราะอีกฝ่ายหนึ่งไม่มีโอกาสต่อสู้เลย ขอเสียที่เถอะครับ คุณหลวง

ที่นายกว้างลือคอคอผมก็เพราะเขาเข้าใจผิดคิดว่าผมจะฆ่าเขาด้วยยาฉีด” พุดจบ ดร.

ดิเรกก็หันมาทางนักโทษประหาร “พี่ชาย กันอภัยให้แกแล้ว กันเป็นหมอ

จิตใจของกันยอมบริสุทธิและสูงพอ”

คราวนี้นักโทษชายกว้างมองดูนายแพทย์หนุ่มด้วยความพอใจ

“คุณหมอไม่ได้คิดจะฆ่าผมด้วยยาฉีดหรือครับ”

ดิเรกหัวเราะ

“กันเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญขององค์การฟื้นฟูศีลธรรมและวัฒนธรรมของชาติไทย

กันต้องการให้แกมีจิตใจสบายขึ้นเพราะเห็นแกคลุ้มคลั่งมากก็อยากจะฉีดยาบำรุงหัวใจให้แก พี่ชาย

อนุญาตให้กันฉีดยาให้แกเถอะ กันสบายได้ว่า กันไม่ได้มีจิตคิดร้ายต่อแกเลย”

นักโทษประหารยิ้มเศร้า ๆ

“โอ-ผมเสียใจมากคุณหมอ ผมเชื่อแล้วครับว่าคุณหมอมือจิตใจสูงมาก

มายคุณหมอก็คงไม่ห้ามผู้คุมที่มันจะบุกเข้ามากระที่บผม เชิญครับ เชิญฉีดยาให้ผมเถอะครับ

อย่าโกรธผมเลยครับที่ผมลือคอคอคุณหมอเมื่อกี้ ผมเข้าใจผิดจริง”

แล้วเจ้ากว้างก็ลืมหูลิงเมื่อแลเห็นคุณหญิงวาดยืนเหมียงมองอยู่ทางด้านขวาของห้องซัง “หนูจ๋า

มายืนใกล้ ๆ พี่มาหนูมา ยังงี้ได้จูบสักทีถึงจะตายก็ไม่ว่า”

คุณหญิงวาดมองดูอย่างสังเวชใจ

“โอ-อ้ายกว้างเฮ้ย แกพยายามเกี่ยวฉันเสียจริง ๆ เชียว ฉันนะแกคราวแม่แกนา”

เจ้ากว้างยิ้มสดชื่น

“ถึงแกพี่ก็ไม่ถือ หนูจ๋า มันเป็นบุพเพสันนิวาสของพี่แล้ว อู๊ย-ตาวานชะด้วยนะ เนะ เนะ ค้อน

....นำเอ็นดู มา-ยืนใกล้ ๆ พี่”

“เฮ้ย” นิกรตวาดลั่น “อ้ายเวรนี้ตาฝ้าเห็นยายแก่เป็นสาว ๆ ไปแล้วไหมละ

ปากยังกะกระโดนแกจูบลงเรอะ”

คุณหญิงวาดย่องเข้ามายกลูกแปะตะกั้นนิกรดั่งป้าบ

“นี่เนะ ไม่ต้องมาวิจารณ์ฉัน”

นิกรหัวเราะงอหาย ต่อจากนั้น ดร. ดิเรกก็จัดแจงฉีดยาให้นักโทษชายกว้าง โดยมีพล

พัชราภรณ์เป็นผู้ช่วยเขา ขณะที่นายแพทย์หนุ่มกำลังเดินยาเข้าเส้นโลหิต

นักโทษชายกว้างยืนสูบบุหรี่อยู่ในกรงอย่างสบายใจ เขารู้สึกรักและเคารพ ดร.

ดิเรกมากที่แสดงความเมตตาปราณีต่อเขา ช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นจากการถูกซ้อมอย่างหวุดหวิด ถ้าดิเรกไม่ห้ามปรามไว้เขาก็คงถูกผู้คุมกระต๊อบตาย และทางเรือนจำก็จะแทงจำหน่ายว่า เขาเป็นลมตายหรือป่วยไข้ตาย

“ออไรน์ เรียบร้อยแล้วพี่ชาย นอนพักผ่อนเสียเถอะ อีกสักครู่จิตใจของแกจะสบายขึ้นมากทีเดียว” นายแพทย์หนุ่มพูดกับนักโทษประหารด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

ต่อจากนั้น ดร. ดิเรกก็พาคณะพรรคของเขาเดินไปดูนักโทษที่ห้องอื่นอีก เมื่อผ่านห้องซึ่งหมายเลข ๒ ทุกคนต่างแลเห็นนายเหี้ยมกำลังนอนหลับอย่างสบายอยู่บนพื้นห้องซึ่งนั่นเอง

ดร. ดิเรกอธิบายให้ผู้บัญชาการเรือนจำว่า อำนาจยาฉีดของเขาทำให้นักโทษชายเหี้ยมนอนหลับไป แต่ในราว ๑๐ นาทีนี้เขาจะรู้สึกตัวตื่นขึ้น นั่นหมายความว่าจิตใจของเขาจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคน นักโทษชายเหี้ยมจะกลายเป็นคนที่สุภาพเรียบร้อยน่ารักที่สุด

ที่ห้องคุมขังหมายเลข ๓ มีแผ่นป้ายเขียนบอกไว้อีก

“พันธู์ด”

ห้ามยั่วเย้าหยอกล้อ

ชายฉกรรจ์รูปร่างสันทัดคนหนึ่ง นอนแผ่อยู่ในห้องด้วยความคลุ้มคลั่ง เมื่อรู้สึกว่ามีคนมาหยุดยืนหน้าห้องซึ่งเขาก็รีบพรวดพราดลุกขึ้นยืน ใบหน้าของเขาเหี้ยมเกรียมบอกให้รู้ชัด ๆ ว่าเป็นอาชญากร เขาเป็นนักโทษชายเด็ดขาดที่ศาลฎีกาตัดสินจำคุกตลอดชีวิตฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา

“มาดูอะไรวะ คนเหมือนกันไม่เคยเห็นเรอะ ฮี้ม-แฮ่”

อาเสี้ยมถอยหลังกรูดนึ๊กเสียวร่นองตันที่ หันมาถามหลวงพัสดี้ ๒ เบา ๆ

“หมอนี่ชื่ออะไรครับ”

“ชื่อผ่องครับ เป็นผู้ร้ายชั้นเลื้อ ฆ่าคนมาหลายคนแล้ว ปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์ทุกราย ยิ่งกระทั่งเด็กและคนแก่ มีจิตใจโหดเหี้ยมที่สุด” แล้วคุณหลวงก็กล่าวถามเสี้ยมผ่อง “เฮ้ย หน้าตาแกทำไมฟกซำดำเขียวอย่างนี้”

เจ้าผ่องแสยะยิ้ม

“อ้อ ไม่มีอะไรคุณหลวง ผมอยากจะชกหน้าคนเล่น แต่ไม่มีใครจะชกผมก็เลยชกหน้าตัวเองแก้กั้ม ช่วยเอาผมไปขังรวมกับนักโทษอื่น ๆ ไม่ได้หรือ ให้ผมมีโอกาสฆ่าคนเล่นบ้างซีครับ อยู่อย่างนี้เหงาจะตายท่าอยู่แล้ว”

“อ้อฮือ” นิกรครางและจู้ยปาก “อย่างนี้น่าเอาไปเฝ้าสวนทุเรียนไว้ เกิดมาไม่เคยเห็นคนดูอย่างนี้เลย”

ดร. ดิเรกหันมาทางกิมหงวน

“เสีย ขอบุหรีให้กันสัก ๒ มวนเถอะวะ”

กิมหงวนล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองบุหรีทองคำฝิ่งเพชรออกมาส่งให้นายแพทย์หนุ่มแล้วกล่าวว่า

“ให้เขาหลาย ๆ มวนก็ได้”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มให้นักโทษอุกฉกรรจ์

“เสื่อฝ่อง สิบบุหรีนี่ซี”

จอมโจรแปลกใจไม่น้อยเมื่อเขาได้รับไมตรีจิตต์จาก ดร. ดิเรก

เขาเอื้อมมือรับบุหรีไปจุดสูบด้วยความกระหายเพราะอดมาเกือบอาทิตย์แล้ว

“ขอบคุณ ขอโทษคุณเป็นใคร” เสื่อฝ่องถามห้วน ๆ

“ก็เป็นนายแพทย์ที่มาตรวจดูแลสุขภาพและอนามัยของนักโทษในเรือนจำนี่”

“อ้อ ถ้ายังงั้นช่วยผมหน่อยซีครับคุณหมอ ผมเป็นบิดเรื้อรังครับ ทรมานเหลือเกิน

ปวดท้องใจแทบขาด ทำให้ผมมีอาการมึนงงซ่านอยากจะฆ่าคนเท่านั้น”

“ออไรน์ ออไรน์ ไฉจะช่วยยู ฉีดยาซักหนึ่งเข็มก็หาย” พูดจบ ดร. ดิเรกก็หันมาพยักหน้ากับเจ้าแห้ว

เสื่อฝ่องยิ้มแค้น ๆ

“ดีทีเดียวครับ นี่ก็ช่วยผมเถอะคุณหมอ ที่เรือนจำนี้เฮงช่วยเหลือเกิน ขอยากินก็ไม่มี

ให้หมอมาดูหมอกก็ไม่มา ผู้บัญชาการก็ไม่ได้สติ แก่จนหัวหงอกแล้วไม่รู้ว่าจะมาทำงานเอาอะไร”

ดร. ดิเรกรับกระเป๋าหมอกจากเจ้าแห้ว ใน ๕ นาทีนั้นเองเขาก็ฉวยให้เสื่อฝ่องเรียบร้อย

และมอบบุหรีให้เสื่อฝ่องอีก ๒ มวน ดิเรกถอนหายใจหนัก ๆ อนาคตใจในความดูร้ายของเสื่อฝ่อง

“ยังมีอีกคนไม่ใช่หรือครับ คุณหลวง” ดิเรกถามหลวงพัสดี่ ฯ

คราวนี้ผู้บัญชาการพูดอ้อมอ้อมไม่เต็มเสียง

“มีครับ แต่ว่า เขาเป็นนักโทษที่ดูร้ายที่สุด อย่าดูเลยครับ ท่านประธาน “อ.พ.ศ.ว.ช.ท.”

อาจจะไม่พอใจเมื่อเห็นนักโทษคนนี้

เพราะบางที่เขาอาจจะแสดงกิริยาหยาบคายออกมาตามสันดานอันต่ำช้าของเขา”

เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ พูดเสริมขึ้น

“ไม่เป็นไร คุณหลวง ผมไม่ถือหรือ

รู้อยู่แล้วว่าคนจำพวกนี้ไร้การศึกษา มีสิ่งแวดล้อมที่เลวมาแต่เล็กแต่น้อย

ถ้าเขาเป็นสุภาพชนที่ไหนเขาจะต้องมาอยู่ในตาราง”

หลวงพัสดี่ ฯ ยิ้มแห้ง ๆ

“ง่า-อ้า- อย่าดูเลยครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พูดเสริมขึ้น

“มันดูร้ายมากนักเชียวหรือคุณหลวง ขอดูหน่อยเถอะน่า”

ผู้บัญชาการเรือนจำหน้าจ้อย เดินเข้ามาหาคุณหญิงวาดแล้วกระซิบกระซาบบอก

“ได้โปรดเถอะครับคุณหญิง กรุณาเหนี่ยวรั้งเจ้าคุณทั้งสองอย่าให้ไปดูนักโทษห้องหมายเลข ๔ เลยประเดี๋ยวท่านจะเดือดดาลผม”

คุณหญิงวาดขมวดคิ้ว่น

“ทำไมคะ”

หลวงพัสดี ฯ กระซิบบอก

“หิวมันล้านแดงแจ๋เหมือนกับท่านเจ้าคุณทั้งสองนี่แหละครับ ขึ้นดูท่านต้องเคืองผมแน่”

คุณหญิงวาดหัวเราะงอหาย กล่าวกับคณะพรรคของท่านทันที

“เฮ้ยไปดูนักโทษห้องนั้นกันไว้ย่ะ คุณหลวงบอกว่าหิวมันล้านแดงแจ๋เป็นลูกมะอีกเลย ไปไว้ยพวกเรา” แล้วท่านก็รีบเดินนำหน้าพาพรรคพวกของท่านมาที่ห้องขังหมายเลข ๔

ที่หน้าห้องมีแผ่นป้าย “พันธุ์ดู” ติดไว้เช่นเดียวกัน

เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ แลเห็นเข้าก็สอ่ดั่งเฮือก นักโทษที่อยู่ในห้อง ๔ เป็นชายกลางคนรูปร่างอ้วนเตี้ยพุงพลุ้ย ศีรษะล้านเลี่ยนเป็นมันแฉล็บ เขาคือนักโทษชายสุข ถูกพิพากษาจำคุก ๒๐ ปีฐานฆ่าคนตายด้วยความพยายามมาตราร้าย เจ้าสุขขพรวดพรวดลุกขึ้นยืนเล่นงานหลวงพัสดี ฯ ทันที

“ว่ายังไงกันครับคุณหลวง ผมจะตายหาอยู่แล้ว เป็นไข้มาตั้งหลายวันหยุดยาสักเม็ดก็ไม่ได้กิน เมื่อมันลำบากนักคุณหลวงจะเป็นผู้บัญชาการหาหอกอะไรกัน”

หลวงพัสดี ฯ ชักฉิว

“ไม่ได้เป็นหาหอก อ้ายเห่ง เป็นเอาเงินเดือนไว้ย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ เอื้อมมือเขี่ยแขนผู้บัญชาการเรือนจำ

“คุณหลวง แะะ แะะ จะพูดอะไรนี่ถึงผมกับเจ้าคุณปัจฉนิก ฯ บ้างนา

คุณหลวงเรียกว่าอ้ายเห่งผมเย็นวาบไปหมดเลย”

หลวงพัสดี ฯ ใจหายวาบ รีบยกมือไหว้เจ้าคุณทั้งสองทันที

“ประธานโทษเถอะครับได้เท่า ผมไม่มีเจตนาเลย” แล้วคุณหลวงก็หันมามองดูนักโทษชายสุข

“นายสุข ฉันทาหมอมมาช่วยเหลือแกแล้ว ท่านผู้นี้แหละคือนายแพทย์”

ดร. ดิเรกยิ้มให้นักโทษ

“ออไรน์ ไอจะฉีดยาแก้ไข้ให้แก”

สุขยิ้มออกมาได้

“เออ ยังจืดอ้อยยังชั่วหน่อย ผมนะถึงแม้ติดคุกติดตรางก็ยังไม่อยากตายหรือก ดีแล้วครับคุณหมอ ช่วยผมหน่อย”

ดร. ดิเรกจัดแจงเตรียมยาฉีดทันที ปล่อยให้เพื่อนเกลอทั้งสามสนทนากับนักโทษ
สักครู่เขาก็ฉีดยาเข้าเส้นใ้ให้นักโทษชายสุขเรียบร้อย หลอกว่าเป็นยาแก้ไข้ที่ได้ผลรวดเร็วทันใจ

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ไม่ใคร่ชอบหน้านักโทษชายสุขเลยจึงเอ่ยปากชวน ดร. ดิเรก

“เสร็จเรื่องแล้ว ไปกันทีเถอะไว้ย”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“นั่นนะซีครับ ผมชักหิวตะหงิด ๆ แล้วละซี คุณหลวงจะเลี้ยงข้าวกลางวันพวกเราไม่ใช่หรือ เอ-
ตกลงผมไม่ขัดข้อง”

หลวงพัสดี้ ๆ ยิ้มแห้ง ๆ

“ครับ เชิญซีครับ เชิญไปที่เรือนรับรอง ผมสั่งให้เขาเตรียมอาหารกลางวันไว้แล้ว
ประเดี๋ยวจะกลับมาดูผลยาฉีดอีกไม่ใช่หรือครับ”

ดร. ดิเรกพยักหน้า

“ออไรน์ กินข้าวกันเสียก่อนแล้วค่อยกลับมาดู ถ้าหากว่ายาคีตของผมเป็นผล
ต่อไปนักโทษในเรือนจำนี้ทุกคนก็จะได้รับการฉีดยาคอนละเซ็มทุก ๆ คน”

ท่านผู้บัญชาการยิ้มให้ดิเรก

“ยังไง ๆ คุณหมอย่าลืมนาคีตที่ผมเรียนไว้ ช่วยฉีดให้เมียผมสักเข็มเถอะครับ แก่ร้ายกาจมาก
ดูยิ่งกว่าคิงคองเสียอีก รูปร่างก็ขนาดคิงคอง นิ่งสามล้อคนเดียวรถแทบบริ เชิญครับ
เชิญไปรับประทานอาหาร”

แล้วหลวงพัสดี้ ๆ ก็พาคณะพรรค ๔ สหายออกไปจากตึกนักโทษอุกฉกรรจ์
ตรงไปยังสำนักงานเรือนจำทางด้านนอก

คณะพรรค ๔ สหายได้รับการเลี้ยงอาหารกลางวันอย่างดีที่สุด ในราว ๑๓.๐๐ น.เศษ ดร.
ดิเรกก็ขอให้หลวงพัสดี้ ๆ พาพรรคพวกของเขาไปเยี่ยมนักโทษอุกฉกรรจ์อีกครั้งหนึ่ง

นักโทษทั้ง ๔ กลายเป็นคนที่สุขภาพเรียบร้อยผิดแผกไปราวกับคนละคน

ต่างรู้จักไหว้ท่านผู้บัญชาการและคณะพรรค ๔ สหาย พุดจานอบน้อมที่สุด

แววตาที่แข็งกร้าวแบบอาชญากร กลายเป็นแววตาที่อ่อนโยนน่ารัก

ทุกคนนั่งพับเพียบเรียบร้อยสนทนาปราศรัยกับคณะพรรค ๔ สหายเป็นอย่างดี ทำให้หลวงพัสดี้ ๆ
ตื่นเต้นแปลกใจมาก

ดร. ดิเรกได้รับความสำเร็จผลแล้ว เขาเชื่อว่าในไม่ช้า คนไทย “พันธุ์ดู”

คงจะหายดุร้ายด้วยอำนาจยาฉีดของเขา

คณะพรรค ๔ สหายอำลากลับในเวลา ๑๓.๐๐ น.เศษ

ท่านผู้บัญชาการตามออกมาส่งจนถึงประตูใหญ่่นอกถนน

จบบริบูรณ์

พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ดวงศึกษา ราคา ๒.๕๐ บาท ปี พ.ศ. ๒๕๙๖

วาดหน้าปกโดย อภรณ์ อินทรपालิต